

Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

► **B** **DIRECTIVA (UE) 2024/1760 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**
din 13 iunie 2024
privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare
a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859
(Text cu relevanță pentru SEE)
(JO L 1760, 5.7.2024, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

Jurnalul Oficial			
	NR.	Pagina	Data
► <u>M1</u> Directiva (UE) 2025/794 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 aprilie 2025	L 794	1	16.4.2025

rectificată prin:

► **C1** Rectificare, JO L 90894, 10.11.2025, p. 1 (2024/1760)

**DIRECTIVA (UE) 2024/1760 A PARLAMENTULUI EUROPEAN
ȘI A CONSILIULUI**

din 13 iunie 2024

**privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor
și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE)
2023/2859**

(Text cu relevanță pentru SEE)

Articolul 1

Obiect

- (1) Prezenta directivă stabilește norme privind:
- (a) obligațiile întreprinderilor în ceea ce privește impacturile negative reale și potențiale asupra drepturilor omului și asupra mediului, în raport cu propriile lor operațiuni, cu operațiunile filialelor lor și cu operațiunile desfășurate de partenerii lor de afaceri în lanțurile de activități ale întreprinderilor respective;
 - (b) răspunderea pentru încălcarea obligațiilor menționate la litera (a); și
 - (c) obligația întreprinderilor de a adopta și a pune în aplicare un plan de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice având drept scop să asigure, prin depunerea celor mai susținute eforturi, compatibilitatea modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris.
- (2) Prezenta directivă nu constituie un motiv de reducere a nivelului de protecție a drepturilor omului, a drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și a celor sociale sau de protecție a mediului ori a climei prevăzut în dreptul intern al statelor membre sau de contractele colective aplicabile la momentul adoptării prezentei directive.
- (3) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor din domeniul drepturilor omului, al drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și al celor sociale și nici celor din domeniul protecției mediului și al schimbărilor climatice în temeiul altor acte legislative ale Uniunii. În cazul în care o dispoziție a prezentei directive contravine unei dispoziții dintr-un alt act legislativ al Uniunii care urmărește aceleași obiective și care prevede obligații mai extinse sau mai specifice, dispoziția celuialt act legislativ al Uniunii prevalează în ceea ce privește conflictul de legi și se aplică respectivelor obligații specifice.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică întreprinderilor constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

▼B

- (a) întreprinderea a avut, în medie, peste 1 000 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 450 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost adoptate sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale;
 - (b) întreprinderea nu a atins pragurile prevăzute la litera (a), dar este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a atins pragurile respective în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale consolidate;
 - (c) întreprinderea a încheiat ea însăși sau este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a încheiat acorduri de franciză sau de licență în Uniune în schimbul unor redevențe cu întreprinderi terțe independente, în cazul în care aceste acorduri asigură o identitate comună, un concept comercial comun și aplicarea unor metode comerciale uniforme și în cazul în care aceste redevențe s-au ridicat la peste 22 500 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale și cu condiția ca întreprinderea să fi avut ea însăși sau să fie întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a avut o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 80 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale.
- (2) Prezenta directivă se aplică și întreprinderilor care sunt constituite în conformitate cu legislația unei țări din afara UE și care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
- (a) întreprinderea a generat o cifră de afaceri netă de peste 450 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar;
 - (b) întreprinderea nu a atins pragul menționat la litera (a), dar este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care, pe bază consolidată, a atins pragul respectiv în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar;
 - (c) întreprinderea a încheiat ea însăși sau este întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a încheiat acorduri de franciză sau de licență în Uniune în schimbul unor redevențe cu întreprinderi terțe independente, în cazul în care aceste acorduri asigură o identitate comună, un concept comercial comun și aplicarea unor metode comerciale uniforme și în cazul în care aceste redevențe s-au ridicat la peste 22 500 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar; și cu condiția ca întreprinderea să fi generat ea însăși sau să fie întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang a unui grup care a generat o cifră de afaceri netă de peste 80 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar.

▼B

(3) În cazul în care întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang are ca activitate principală deținerea de acțiuni în filiale operaționale și nu se angajează în luarea de decizii de gestionare, operaționale sau financiare care afectează grupul sau una sau mai multe dintre filialele sale, aceasta poate fi scutită de îndeplinirea obligațiilor prevăzute în prezenta directivă. Această scutire este supusă condiției ca una dintre filialele întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang stabilită în Uniune să fie desemnată să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolele 6-16 și la articolul 22 în numele întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, inclusiv obligațiile întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în ceea ce privește activitățile filialelor sale. Într-un astfel de caz, filiala desemnată dispune de toate mijloacele și autoritatea juridică necesare pentru a îndeplini aceste obligații în mod eficace, în special pentru a se asigura că filiala desemnată obține de la întreprinderile grupului informațiile și documentele relevante pentru a îndeplini obligațiile întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în temeiul prezentei directive.

Întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang solicită scutirea menționată la primul paragraf de le prezentul alineat autorității de supraveghere competente, în conformitate cu articolul 24, pentru ca aceasta să evalueze dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile, autoritatea de supraveghere competentă acordă scutirea. După caz, autoritatea respectivă informează în mod corespunzător autoritatea de supraveghere competentă din statul membru în care este stabilită filiala desemnată cu privire la cerere și apoi cu privire la decizia sa.

Întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang răspunde în solidar cu filiala desemnată pentru nerespectarea de către aceasta din urmă a obligațiilor care îi revin în conformitate cu primul paragraf de la prezentul alineat.

(4) În sensul alineatului (1), numărul de angajați cu fracțiune de normă se calculează pe baza echivalentului normă întreagă. Lucrătorii temporari și alți lucrători cu forme atipice de muncă sunt incluși, cu condiția îndeplinirii criteriilor de determinare a statutului unui lucrător stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în calculul numărului de angajați în același mod ca și când ar fi fost lucrători angajați direct pentru aceeași perioadă de timp de către întreprindere.

(5) În cazul în care o întreprindere îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (2), prezenta directivă se aplică numai dacă condițiile respective sunt îndeplinite în două exerciții financiare consecutive. Prezenta directivă nu se mai aplică unei întreprinderi menționate la alineatul (1) sau (2) în cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (2) încetează să mai fie îndeplinite pentru fiecare dintre ultimele două exerciții financiare relevante.

(6) În ceea ce privește întreprinderile menționate la alineatul (1), statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este statul membru în care întreprinderea își are sediul social.

▼B

(7) În ceea ce privește o întreprindere astfel cum este menționată la alineatul (2), statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este statul membru în care întreprinderea respectivă are o sucursală. În cazul în care o întreprindere nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în state membre diferite, statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este cel în care întreprinderea a generat cea mai mare cifră de afaceri netă în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar.

(8) Prezenta directivă nu se aplică FIA, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾, și nici organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽²⁾.

*Articolul 3***Definiții**

(1) În scopul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „întreprindere” înseamnă oricare dintre următoarele:

(i) o persoană juridică constituită într-una din formele juridice enumerate în anexele I și II la Directiva 2013/34/UE;

(ii) o persoană juridică constituită în conformitate cu legislația unei țări terțe într-o formă comparabilă cu cele enumerate în anexele I și II la Directiva 2013/34/UE;

(iii) o întreprindere financiară reglementată, indiferent de forma sa juridică, care este:

— o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽³⁾;

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁽³⁾ ►C1 Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1). ◀

▼B

- o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾;
- un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE, inclusiv un administrator de fonduri europene cu capital de risc (EuVECA), astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, un administrator de fonduri europene de antreprenoriat social (EuSEF), astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ și un administrator de fonduri europene de investiții pe termen lung (ELTIF), astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾;
- o societate de administrare, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE;
- o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾;
- o întreprindere de reasigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
- o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/2341 în conformitate cu articolul 2 din directiva menționată, cu excepția cazului în care un stat membru a hotărât să nu aplice directiva menționată integral sau parțial în cazul instituției respective, în conformitate cu articolul 5 din directiva menționată;
- o contraparte centrală, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾;

⁽⁴⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung (JO L 123, 19.5.2015, p. 98).

⁽⁸⁾ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

▼B

- un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁰⁾;
- un vehicul investițional de asigurare sau reasigurare autorizat în conformitate cu articolul 211 din Directiva 2009/138/CE;
- o entitate special constituită în scopul securizării, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹¹⁾;
- o societate financiară holding mixtă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, un holding de asigurare, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, sau un holding financiar mixt, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE, care face parte dintr-un grup de asigurare ce face obiectul supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 din directiva respectivă și care nu este exceptat de la supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;
- o instituție de plată, astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (d) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾;
- o instituție emitentă de monedă electronică, astfel cum a fost definită la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾;

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrale de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

⁽¹¹⁾ Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

⁽¹²⁾ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁽¹³⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

▼B

- un furnizor de servicii de finanțare participativă, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁴⁾;
 - un furnizor de servicii de criptoactive, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 15 din Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁵⁾, în cazul în care prestează unul sau mai multe servicii de criptoactive astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 16 din regulamentul respectiv;
- (b) „impact negativ asupra mediului” înseamnă un impact negativ asupra mediului care rezultă din încălcarea interdicțiilor și a obligațiilor enumerate în partea I secțiunea 1 punctele 15 și 16 și în partea II din anexa la prezenta directivă, ținându-se seama de dreptul intern legat de dispozițiile instrumentelor enumerate în aceasta;
- (c) „impact negativ asupra drepturilor omului” înseamnă un impact asupra persoanelor, care rezultă din:
- (i) un abuz împotriva unuia dintre drepturile omului enumerate în partea I secțiunea 1 din anexa la prezenta directivă, întrucât respectivele drepturi ale omului sunt consacrate în instrumentele internaționale enumerate în partea I secțiunea 2 din anexa la prezenta directivă;
 - (ii) un abuz împotriva unui drept al omului care nu figurează în partea I secțiunea 1 din anexa la prezenta directivă, dar care este consacrat în instrumentele privind drepturile omului enumerate în partea I secțiunea 2 din anexa la prezenta directivă, în următoarele condiții:
 - se poate comite un abuz împotriva respectivului drept al omului de către o întreprindere sau de o entitate juridică;
 - abuzul împotriva respectivului drept al omului afectează în mod direct un interes juridic protejat de instrumentele privind drepturile omului enumerate în partea I secțiunea 2 din anexa la prezenta directivă; și
 - întreprinderea ar fi putut prevedea în mod rezonabil că ar putea fi afectate astfel de drepturi ale omului, ținând seama de circumstanțele cazului respectiv, inclusiv de natura și amploarea operațiunilor comerciale ale întreprinderii și ale lanțului său de activități, de caracteristicile sectorului economic și de contextul geografic și operațional;

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 octombrie 2020 privind furnizorii europeni de servicii de finanțare participativă pentru afaceri și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1129 și a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L 347, 20.10.2020, p. 1).

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2023 privind piețele criptoactivelor și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 1095/2010 și a Directivelor 2013/36/UE și (UE) 2019/1937 (JO L 150, 9.6.2023, p. 40).

▼B

- (d) „impact negativ” înseamnă un impact negativ asupra mediului sau un impact negativ asupra drepturilor omului;
- (e) „filială” înseamnă o persoană juridică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 10 din Directiva 2013/34/UE, și o persoană juridică prin intermediul căreia se exercită activitatea unei întreprinderi controlate, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁶⁾;
- (f) „partener de afaceri” înseamnă o entitate:
 - (i) cu care întreprinderea are un acord comercial legat de operațiunile, produsele sau serviciile întreprinderii sau căreia întreprinderea îi prestează servicii în temeiul literei (g) (denumit în continuare „partener de afaceri direct”); sau
 - (ii) care nu este un partener de afaceri direct, dar care desfășoară operațiuni comerciale legate de operațiunile, produsele sau serviciile întreprinderii (denumit în continuare „partener de afaceri indirect”);
- (g) „lanț de activități” înseamnă:
 - (i) activitățile partenerilor de afaceri din amonte ai unei întreprinderi care sunt legate de producția de bunuri sau prestarea de servicii de către întreprindere, inclusiv proiectarea, extracția, aprovizionarea, fabricarea, transportul, depozitarea și furnizarea de materii prime, produse sau părți ale produselor și dezvoltarea produsului sau a serviciului; și
 - (ii) activitățile partenerilor de afaceri din aval ai unei întreprinderi care sunt legate de distribuția, transportul și depozitarea unui produs al întreprinderii respective, în cazul în care partenerii de afaceri desfășoară activitățile respective pentru întreprindere sau în numele acesteia, și excluzând distribuția, transportul și depozitarea unui produs care face obiectul controlului exporturilor în temeiul Regulamentului (UE) 2021/821 sau al controlului exporturilor de arme, muniții sau materiale de război, după ce exportul produsului este autorizat;
- (h) „verificare de către o parte terță independentă” înseamnă verificarea respectării de către o întreprindere sau de către părți ale lanțului său de activități a cerințelor în materie de drepturi ale omului și de mediu care decurg din prezenta directivă, verificare efectuată de un expert care este obiectiv, complet independent față de întreprindere, nu prezintă conflicte de interese și nu se supune unor influențe externe, are experiență și competență în domeniul mediului sau al drepturilor omului, în concordanță cu natura impactului negativ, și este responsabil pentru calitatea și fiabilitatea verificării;

⁽¹⁶⁾ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

▼B

- (i) „IMM” înseamnă o microîntreprindere, o întreprindere mică sau o întreprindere mijlocie, indiferent de forma sa juridică, care nu face parte dintr-un grup mare, astfel cum sunt definiți acești termeni în conformitate cu articolul 3 alineatele (1), (2), (3) și (7) din Directiva 2013/34/UE;
- (j) „inițiativă sectorială sau multipartită” înseamnă o combinație de proceduri, instrumente și mecanisme voluntare privind diligența necesară, dezvoltate și supravegheate de guverne, asociații sectoriale, organizații interesate, inclusiv organizații ale societății civile sau grupări ori combinații ale acestora, la care întreprinderile pot participa pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor de diligență;
- (k) „reprezentant autorizat” înseamnă o persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în Uniune care are un mandat din partea unei întreprinderi în sensul literei (a) punctul (ii) să acționeze în numele său în ceea ce privește respectarea obligațiilor pe care întreprinderea respectivă le are în temeiul prezentei directive;
- (l) „impact negativ grav” înseamnă un impact negativ care este deosebit de semnificativ prin natura sa, cum ar fi un impact care implică aducerea de prejudicii în raport cu viața, sănătatea sau libertatea umană, sau prin amploarea, sfera de aplicare ori caracterul său iremediabil, luându-se în considerare importanța sa, inclusiv numărul de persoane care sunt sau ar putea fi afectate, măsura în care mediul este sau ar putea fi prejudiciat ori afectat în alt mod, caracterul său ireversibil și limitările în privința capacității de a readuce persoanele afectate sau mediul la o stare echivalentă cu cea de dinaintea impactului într-un termen rezonabil;
- (m) „cifra de afaceri netă” înseamnă:
 - (i) „cifra de afaceri netă”, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2013/34/UE; sau
 - (ii) în cazul în care întreprinderea aplică standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁷⁾ sau este o întreprindere în sensul literei (a) punctul (ii), veniturile, astfel cum sunt definite în cadrul de raportare financiară sau în sensul acestuia, pe baza cărora sunt întocmite situațiile financiare ale întreprinderii;
- (n) „părți interesate” înseamnă angajații întreprinderii, angajații filialelor sale, syndicatele și reprezentanții lucrătorilor, consumatorii, precum și alte persoane, grupuri, comunități sau entități ale căror drepturi sau interese sunt sau ar putea fi afectate de produsele, serviciile și operațiunile întreprinderii, ale filialelor sale și ale partenerilor săi de afaceri, inclusiv angajații, syndicatele și reprezentanții lucrătorilor partenerilor de afaceri ai întreprinderii, instituțiile naționale din domeniul drepturilor omului și al mediului, organizațiile societății civile al căror scop include protecția mediului și reprezentanții legitimi ai persoanelor, grupurilor, comunităților sau entităților respective;

⁽¹⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).

▼B

- (o) „măsuri adecvate” înseamnă măsuri care pot atinge obiectivele de diligență necesară printr-o abordare eficientă a impacturilor negative într-un mod care să fie proporțional cu gradul de gravitate și probabilitatea impactului negativ și să se afle în mod rezonabil la dispoziția întreprinderii, luându-se în considerare circumstanțele cazului respectiv, inclusiv natura și amploarea impactului negativ și factorii de risc relevanți;
 - (p) „relație de afaceri” înseamnă relația unei întreprinderi cu un partener de afaceri;
 - (q) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere care controlează una sau mai multe filiale;
 - (r) „întreprindere-mamă de cel mai înalt rang” înseamnă o întreprindere-mamă care controlează, direct sau indirect, în conformitate cu criteriile prevăzute la articolul 22 alineatele (1)-(5) din Directiva 2013/34/UE, una sau mai multe filiale și care nu este controlată de o altă întreprindere;
 - (s) „grup de întreprinderi” sau „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și toate filialele acesteia;
 - (t) „remediere” înseamnă readucerea persoanei sau a persoanelor afectate, a comunităților sau a mediului într-o stare echivalentă sau cât mai apropiată posibil de starea în care aceasta sau acestea s-ar fi aflat dacă impactul negativ real nu s-ar fi produs, în mod proporțional cu implicarea întreprinderii în impactul negativ, inclusiv prin despăgubirea financiară sau nefinanciară acordată de întreprindere unei persoane sau mai multor persoane afectate de impactul negativ real și, după caz, rambursarea costurilor suportate de autoritățile publice pentru orice măsuri de remediere necesare;
 - (u) „factori de risc” înseamnă fapte, situații sau circumstanțe legate de gravitatea și probabilitatea unui impact negativ, inclusiv fapte, situații sau circumstanțe la nivel de întreprindere, de operațiuni comerciale, la nivel geografic și contextual, la nivel de produse și servicii, precum și la nivel sectorial;
 - (v) „gravitatea unui impact negativ” înseamnă amploarea, sfera de aplicare sau caracterul iremediabil al impactului negativ, luându-se în considerare importanța unui impact negativ, inclusiv numărul de persoane care sunt sau ar putea fi afectate, măsura în care mediul este sau ar putea fi prejudiciat ori afectat în alt mod, caracterul său ireversibil și limitările în privința capacității de a readuce persoanele afectate sau mediul la o stare echivalentă cu cea de dinaintea impactului într-un termen rezonabil.
- (2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 34 pentru a modifica anexa la prezenta directivă prin:
- (a) adăugarea trimiterii la articole din instrumentele internaționale ratificate de toate statele membre și care intră sub incidența unui drept, a unei interdicții sau a unei obligații specific(e) legate de protecția drepturilor omului, a libertăților fundamentale și a mediului enumerat(e) în anexa la prezenta directivă;

▼B

- (b) modificarea, după caz, a trimiterilor la instrumentele internaționale menționate în anexa la prezenta directivă, având în vedere modificarea, substituirea sau abrogarea unor astfel de instrumente;
- (c) în conformitate cu evoluțiile din cadrul forurilor internaționale relevante în ceea ce privește instrumentele enumerate în partea 1 secțiunea 2 din anexa la prezenta directivă:
 - (i) înlocuirea trimiterilor la instrumentele enumerate cu trimiteri la noi instrumente ratificate de toate statele membre care vizează același subiect; sau
 - (ii) adăugarea de trimiteri la noi instrumente care acoperă același subiect ca și instrumentele enumerate și ratificate de toate statele membre.

*Articolul 4***Nivelul de armonizare**

(1) Fără a aduce atingere articolului 1 alineatele (2) și (3), statele membre nu introduc în dreptul lor intern dispoziții din domeniul reglementat de prezenta directivă care să stabilească obligații de diligență în materie de drepturi ale omului și de mediu diferite de cele prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (2), la articolul 10 alineatul (1) și la articolul 11 alineatul (1).

(2) În pofida alineatului (1), prezenta directivă nu împiedică statele membre să introducă în dreptul lor intern dispoziții mai stricte, diferite de cele prevăzute în alte dispoziții decât articolul 8 alineatele (1) și (2), articolul 10 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (1), sau dispoziții mai specifice în ceea ce privește obiectivul sau domeniul vizat pentru a atinge un nivel diferit de protecție a drepturilor omului, a drepturilor în materie de ocupare a forței de muncă și a celor sociale, precum și a mediului sau a climei.

*Articolul 5***Diligența necesară**

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile își îndeplinesc obligația de diligență bazată pe riscuri în ceea ce privește drepturile omului și mediul, astfel cum se prevede la articolele 7-16 (denumită în continuare „diligența necesară”), efectuând următoarele acțiuni:

- (a) integrarea diligenței necesare în politicile lor și în sistemele lor de gestionare a riscurilor în conformitate cu articolul 7;
- (b) identificarea și evaluarea impacturilor negative reale sau potențiale în conformitate cu articolul 8 și, dacă este necesar, ierarhizarea impacturilor negative reale și potențiale în conformitate cu articolul 9;
- (c) prevenirea și atenuarea impacturilor negative potențiale, precum și oprirea impacturilor negative reale și reducerea la minimum a amplitudinii acestora în conformitate cu articolele 10 și 11;
- (d) asigurarea de remediere pentru impacturile negative reale în conformitate cu articolul 12;

▼B

- (e) desfășurarea unui dialog semnificativ cu părțile interesate în conformitate cu articolul 13;
- (f) instituirea și menținerea unui mecanism de notificare și a unei proceduri de tratare a plângerilor în conformitate cu articolul 14;
- (g) monitorizarea eficacității politicii și a măsurilor privind diligența necesară, în conformitate cu articolul 15;
- (h) comunicarea publică privind diligența necesară în conformitate cu articolul 16.

(2) Statele membre se asigură că, în scopul diligenței necesare, întreprinderile au dreptul de a face schimb de resurse și informații în cadrul grupurilor lor de întreprinderi și cu alte entități juridice.

(3) Statele membre se asigură că un partener de afaceri nu este obligat să divulge unei întreprinderi care respectă obligațiile care decurg din prezenta directivă informații care constituie secrete comerciale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/943, fără a aduce atingere divulgării identității partenerilor de afaceri direcți și indirecti, sau informații esențiale necesare pentru identificarea impacturilor negative reale sau potențiale, în cazul în care acest lucru este necesar și justificat în mod corespunzător pentru respectarea de către întreprindere a obligațiilor de diligență. Acest lucru nu aduce atingere posibilității partenerilor de afaceri de a-și proteja secretele comerciale prin intermediul mecanismelor stabilite în Directiva (UE) 2016/943. Partenerii de afaceri nu sunt niciodată obligați să divulge informații clasificate sau alte informații a căror divulgare ar cauza un risc pentru interesele esențiale ale securității unui stat.

(4) Statele membre impun întreprinderilor obligația de a păstra documentația privind acțiunile întreprinse în vederea îndeplinirii obligațiilor lor de diligență în scopul demonstrării conformității, inclusiv documente justificative, timp de cel puțin cinci ani de la momentul în care o astfel de documentație a fost elaborată sau obținută.

În cazul în care, la expirarea perioadei de păstrare prevăzute la primul paragraf, este în curs o procedură judiciară sau administrativă în temeiul prezentei directive, perioada de păstrare se prelungește până la încheierea definitivă a chestiunii.

Articolul 6

Sprijin pentru diligența necesară la nivel de grup

(1) ►C1 Statele membre se asigură că întreprinderilor-mamă care intră sub incidența prezentei directive li se permite să îndeplinească obligațiile prevăzute la articolele 7-16 și la articolul 22 ◄ în numele întreprinderilor care sunt filiale ale întreprinderilor-mamă respective și intră sub incidența prezentei directive, dacă această situație asigură o respectare efectivă a normelor. Acest lucru nu aduce atingere faptului că astfel de filiale fac obiectul exercitării competențelor autorității de supraveghere în conformitate cu articolul 25, nici răspunderii lor civile în conformitate cu articolul 29.

▼B

(2) Îndeplinirea obligațiilor de diligență prevăzute la articolele 7-16 de către o întreprindere-mamă în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol este supusă tuturor condițiilor următoare:

- (a) filiala și întreprinderea-mamă își furnizează reciproc toate informațiile necesare și cooperează în vederea îndeplinirii obligațiilor care decurg din prezenta directivă;
- (b) filiala respectă politica întreprinderii sale mamă privind diligența necesară, adaptată în mod corespunzător pentru a se asigura că obligațiile prevăzute la articolul 7 alineatul (1) sunt îndeplinite în ceea ce privește filiala;
- (c) filiala integrează diligența necesară în toate politicile sale și în toate sistemele sale de gestionare a riscurilor în conformitate cu articolul 7, descriind în mod clar obligațiile care trebuie îndeplinite de întreprinderea-mamă și, dacă este necesar, informează părțile interesate relevante cu privire la acest lucru;
- (d) dacă este necesar, filiala continuă să ia măsurile adecvate în conformitate cu articolele 10 și 11, precum și să își îndeplinească obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 12 și 13;
- (e) dacă este cazul, filiala urmărește să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri direct în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (b) sau cu articolul 11 alineatul (3) litera (c), urmărește să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri indirect în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) sau cu articolul 11 alineatul (5) și suspendă temporar sau de încetează relația de afaceri în conformitate cu articolul 10 alineatul (6) sau cu articolul 11 alineatul (7).

(3) Atunci când întreprinderea-mamă îndeplinește obligația prevăzută la articolul 22 în numele filialei în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, filiala respectă obligațiile prevăzute la articolul 22 în conformitate cu planul de tranziție al întreprinderii-mamă pentru atenuarea schimbărilor climatice, adaptat în mod corespunzător la modelul său de afaceri și la strategia sa.

Articolul 7

Integrarea diligenței necesare în politicile și în sistemele de gestionare a riscurilor ale întreprinderii

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile integrează diligența necesară în toate politicile lor și în toate sistemele lor de gestionare a riscurilor relevante și că pun în practică o politică privind diligența necesară care asigură o diligență necesară bazată pe riscuri.

(2) Politica privind diligența necesară menționată la alineatul (1) se elaborează în consultare prealabilă cu angajații întreprinderii și cu reprezentanții acestora și conține toate elementele următoare:

- (a) o descriere a abordării întreprinderii, inclusiv pe termen lung, în ceea ce privește diligența necesară;

▼B

- (b) un cod de conduită care descrie normele și principiile care trebuie respectate în cadrul întregii întreprinderi și al filialelor acesteia, precum și la nivelul partenerilor de afaceri direcți sau indirecti ai întreprinderii în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (b), articolul 10 alineatul (4), articolul 11 alineatul (3) litera (c) sau articolul 11 alineatul (5); și
 - (c) o descriere a proceselor instituite în vederea integrării diligenței necesare în politicile relevante ale întreprinderii și a punerii în aplicare a obligației de diligență, inclusiv măsurile luate pentru a se verifica respectarea codului de conduită menționat la litera (b) și pentru a se extinde aplicarea codului respectiv la partenerii de afaceri.
- (3) Statele membre se asigură că, după producerea unei modificări semnificative, întreprinderile își actualizează politicile privind diligența necesară fără întârzieri nejustificate, precum și că le revizuiesc și, în cazurile în care este necesar, le actualizează cel puțin o dată la 24 de luni.

În scopurile menționate la primul paragraf, întreprinderile iau în considerare impacturile negative deja identificate în conformitate cu articolul 8, precum și măsurile adecvate adoptate în vederea abordării unor astfel de impacturi negative în conformitate cu articolele 10 și 11 și rezultatul evaluărilor efectuate în conformitate cu articolul 15.

*Articolul 8***Identificarea și evaluarea impacturilor negative reale și potențiale**

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a identifica și a evalua impacturile negative reale și potențiale care decurg din propriile operațiuni sau din cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, din operațiunile partenerilor lor de afaceri în conformitate cu prezentul articol.
- (2) Ca parte a obligației prevăzute la alineatul (1), ținând seama de factorii de risc relevanți, întreprinderile adoptă măsurile adecvate pentru:
- (a) a-și cartografia propriile operațiuni, pe cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, pe cele ale partenerilor lor de afaceri, pentru a identifica domeniile generale în care este cel mai probabil să se producă impacturi negative și în care acestea au probabilitatea de a fi cele mai grave;
 - (b) a efectua, pe baza rezultatelor cartografierii menționate la litera (a), o evaluare aprofundată a propriilor lor operațiuni, a celor ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, ale operațiunilor partenerilor lor de afaceri în domeniile în care au fost identificate cele mai probabile și cel mai grave impacturi negative.

▼B

(3) Statele membre se asigură că, în scopul identificării și al evaluării impacturilor negative menționate la alineatul (1) pe baza unor informații cantitative și calitative, după caz, întreprinderile au dreptul de a utiliza resurse adecvate, inclusiv rapoarte independente și informațiile colectate prin mecanismul de notificare și procedura de tratare a plângerilor prevăzută la articolul 14.

(4) În cazul în care informațiile necesare pentru evaluarea aprofundată prevăzută la alineatul (2) litera (b) pot fi obținute de la parteneri de afaceri de la diferite niveluri ale lanțului de activități, întreprinderea acordă prioritate solicitării acestor informații, în cazul în care acest lucru este rezonabil, direct de la partenerii de afaceri în legătură cu care este cel mai probabil să se producă impacturile negative.

*Articolul 9***Stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative reale și potențiale identificate**

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care nu este fezabil să se prevină, să se atenueze, să se oprească sau să se reducă la minimum, în același timp și în întregime, toate impacturile negative identificate, întreprinderile stabilesc ordinea de prioritate a impacturilor negative identificate în temeiul articolului 8 pentru a îndeplini obligațiile prevăzute la articolul 10 sau 11.

(2) Ordinea de prioritate menționată la alineatul (1) se bazează pe gravitatea și probabilitatea impacturilor negative.

(3) Odată ce impacturile negative cele mai grave și cele mai probabile sunt abordate în conformitate cu articolul 10 sau 11 într-un termen rezonabil, întreprinderea abordează impacturile negative mai puțin grave și mai puțin probabile.

*Articolul 10***Prevenirea impacturilor negative potențiale**

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a preveni sau, în cazul în care prevenirea nu este posibilă sau nu este posibilă imediat, pentru a atenua în mod adecvat impacturile negative potențiale care au fost sau ar fi trebuit să fie identificate în temeiul articolului 8, în conformitate cu articolul 9 și cu prezentul articol.

Pentru a stabili măsurile adecvate menționate la primul paragraf, se ține seama în mod corespunzător de următoarele elemente:

- (a) dacă impactul negativ potențial poate fi cauzat numai de întreprindere; dacă acesta poate fi cauzat în comun de întreprindere și de o filială sau un partener de afaceri prin acțiuni sau omisiuni; sau dacă poate fi cauzat numai de un partener de afaceri al întreprinderii în lanțul de activități;

▼B

- (b) dacă impactul negativ potențial ar putea avea loc în cadrul operațiunilor unei filiale, ale unui partener de afaceri direct sau ale unui partener de afaceri indirect; și
 - (c) capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care ar putea cauza sau ar putea cauza în comun impactul negativ potențial.
- (2) Întreprinderile au obligația de a lua următoarele măsuri adecvate, după caz:
- (a) dacă este necesar, având în vedere natura sau complexitatea măsurilor necesare pentru prevenire, elaborarea și punerea în aplicare, fără întârzieri nejustificate, a unui plan de acțiuni de prevenire, cu calendare rezonabile și clar definite pentru punerea în aplicare a unor măsuri adecvate și cu indicatori calitativi și cantitativi pentru măsurarea îmbunătățirilor; întreprinderile își pot concepe planurile de acțiune în cooperare cu inițiativele sectoriale sau multipartite; planul de acțiuni de prevenire se adaptează la operațiunile și la lanțurile de activități ale întreprinderilor;
 - (b) urmărirea obținerii de la un partener de afaceri direct a unor garanții contractuale potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită al întreprinderii și, după caz, a planului de acțiuni de prevenire, inclusiv prin stabilirea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care activitățile acestora fac parte din lanțul de activități al întreprinderii; în cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (5);
 - (c) realizarea investițiilor, a modificărilor sau a actualizărilor financiare sau nefinanciare necesare, de exemplu în structuri, producție sau alte procese și infrastructuri operaționale;
 - (d) efectuarea modificărilor sau a îmbunătățirilor necesare privind planul de afaceri, strategiile și operațiunile generale ale întreprinderii, inclusiv practicile în materie de achiziție, proiectare și distribuție;
 - (e) oferirea de sprijin direcționat și proporțional unui IMM care este partener de afaceri al întreprinderii, în cazurile în care este necesar ținând cont de resursele, cunoștințele și constrângerile IMM-ului, inclusiv prin acordarea sau facilitarea accesului la consolidarea capacităților, formare sau modernizarea sistemelor de gestionare și, în cazul în care respectarea codului de conduită sau a planului de acțiuni de prevenire ar pune în pericol viabilitatea IMM-ului, prin furnizarea de sprijin financiar direcționat și proporțional, cum ar fi finanțare directă, împrumuturi cu dobândă redusă, garanții de aprovizionare continuă sau asistență pentru asigurarea finanțării;
 - (f) în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu dreptul concurenței, colaborarea cu alte entități, inclusiv, după caz, în vederea sporirii capacității întreprinderii de a preveni sau atenua impactul negativ, în special în cazul în care nicio altă măsură nu este adecvată sau eficace.

▼B

(3) Întreprinderile pot adopta, în cazurile în care este relevant, măsuri adecvate suplimentare în raport cu măsurile enumerate la alineatul (2), cum ar fi colaborarea cu un partener de afaceri cu privire la așteptările întreprinderii în ceea ce privește prevenirea și atenuarea impacturilor negative potențiale sau acordarea ori facilitarea accesului la consolidarea capacităților, consiliere, sprijin administrativ și financiar, cum ar fi împrumuturi sau finanțare, ținând seama de resursele, cunoștințele și constrângerile partenerului de afaceri.

(4) În ceea ce privește impacturile negative potențiale care nu au putut fi prevenite sau atenuate în mod adecvat prin măsurile adecvate enumerate la alineatul (2), întreprinderea poate urmări obținerea de garanții contractuale de la un partener de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de acțiuni de prevenire. În cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (5).

(5) Garanțiile contractuale menționate la alineatul (2) litera (b) și la alineatul (4) sunt însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. În scopul verificării conformității, întreprinderea poate recurge la verificarea de către o parte terță independentă, inclusiv prin inițiative sectoriale sau multipartite.

În cazul în care se obțin garanții contractuale de la un IMM sau se încheie un contract cu un IMM, condițiile utilizate sunt echitabile, rezonabile și nediscriminatorii. Întreprinderea evaluează, de asemenea, dacă garanțiile contractuale ale unui IMM ar trebui să fie însoțite de oricare dintre măsurile adecvate pentru IMM-uri menționate la alineatul (2) litera (e). În cazul în care se iau măsuri de verificare a conformității în ceea ce privește IMM-urile, întreprinderea suportă costul verificării de către o parte terță independentă. În cazul în care IMM solicită să plătească cel puțin o parte din costul verificării de către o parte terță independentă, sau de comun acord cu întreprinderea, IMM-ul respectiv poate partaja rezultatele acestei verificări cu alte societăți.

(6) În ceea ce privește impacturile negative potențiale menționate la alineatul (1) care nu au putut fi prevenite sau atenuate în mod adecvat prin măsurile prevăzute la alineatele (2), (4) și (5), întreprinderea are obligația, în ultimă instanță, de a nu încheia relații noi sau de a nu prelungi relațiile existente cu un partener de afaceri în legătură cu care a survenit impactul sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul și, în cazul în care legislația care reglementează relațiile acestora îi permite, ia, în ultimă instanță, următoarele măsuri:

- (a) adoptă și pune în aplicare, fără întârzieri nejustificate, un plan consolidat de acțiuni de prevenire pentru impactul negativ specific prin utilizarea sau sporirea efectului de pârghie al întreprinderii prin suspendarea temporară a relațiilor de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, cu condiția să existe așteptări rezonabile ca aceste eforturi să aibă succes; planul de acțiune include un calendar specific și adecvat pentru adoptarea și punerea în aplicare a tuturor acțiunilor prevăzute în acesta, pe durata căruia întreprinderea poate, de asemenea, să caute parteneri de afaceri alternativi;

▼B

- (b) dacă nu există așteptări rezonabile ca aceste eforturi să aibă succes sau dacă punerea în aplicare a planului consolidat de acțiuni de prevenire nu a reușit să prevină sau să atenueze impactul negativ, încetează relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, dacă impactul negativ potențial este grav.

Înainte de suspendarea temporară sau de încetarea relației de afaceri, întreprinderea evaluează dacă se poate preconiza în mod rezonabil că impacturile negative ale unei astfel de acțiuni sunt în mod vădit mai grave decât impactul negativ care nu a putut fi prevenit sau atenuat în mod adecvat. Într-un astfel de caz, întreprinderea nu este obligată să suspende sau să înceteze relația de afaceri și este în măsură să informeze autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Statele membre prevăd posibilitatea de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri care face obiectul contractelor reglementate de legislația lor, în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie.

În cazul în care decide să suspende temporar sau să înceteze relația de afaceri, întreprinderea ia măsuri pentru a preveni, a atenua sau a opri impacturile suspendării sau încetării, transmite un preaviz rezonabil partenerului de afaceri în cauză și reexaminează periodic această decizie.

În cazul în care decide să nu suspende temporar sau să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu prezentul articol, întreprinderea monitorizează impactul negativ potențial și își evaluează periodic decizia, analizând dacă există alte măsuri adecvate.

Articolul 11

Oprirea impacturilor negative reale

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsurile adecvate pentru a opri impacturile negative reale care au fost sau ar fi trebuit să fie identificat în temeiul articolului 8, în conformitate cu articolul 9 și cu prezentul articol.

Pentru a stabili măsurile adecvate menționate la primul paragraf, se ține seama în mod corespunzător de următoarele elemente:

- (a) dacă impactul negativ potențial este cauzat numai de întreprindere, dacă acesta este cauzat în comun de întreprindere și de filiala sau partenerul său de afaceri prin acțiuni sau omisiuni sau dacă este cauzat numai de partenerul de afaceri al întreprinderii în lanțul de activități;
- (b) dacă impactul negativ real a avut loc în cadrul operațiunilor filialei, ale partenerului de afaceri direct sau ale partenerului de afaceri indirect; și

▼B

(c) capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care a cauzat sau a cauzat în comun impactul negativ real.

(2) În cazul în care nu se poate opri imediat un impact negativ, statele membre se asigură că întreprinderile reduc la minimum amplitudinea impactului respectiv.

(3) Întreprinderile au obligația de a lua următoarele măsuri adecvate, după caz:

(a) neutralizarea impactului negativ sau reducerea la minimum a amplitudinii acestuia; aceste măsuri sunt proporționale cu gravitatea impactului negativ și cu implicarea întreprinderii în impactul negativ;

(b) dacă există o necesitate bazată pe faptul că nu se poate opri imediat impactul negativ, elaborarea și punerea în aplicare, fără întârzieri nejustificate, a unui plan de acțiuni corective cu un calendar rezonabil și clar definit pentru punerea în aplicare a unor măsuri adecvate și cu indicatori calitativi și cantitativi pentru măsurarea îmbunătățirilor; întreprinderile își pot concepe planurile de acțiune în cooperare cu inițiativele sectoriale sau multipartite; planul de acțiuni corective se adaptează la operațiunile și la lanțul de activități ale întreprinderilor;

(c) urmărirea obținerii de la un partener de afaceri direct a unor garanții contractuale potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită al întreprinderii și, după caz, a planului de acțiuni corective, inclusiv prin stabilirea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care activitățile acestora fac parte din lanțul de activități al întreprinderii; în cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (6);

(d) realizarea investițiilor, a modificărilor sau a actualizărilor financiare sau nefinanciare necesare, de exemplu în structuri, producție sau alte procese și infrastructuri operaționale;

(e) efectuarea modificărilor sau a îmbunătățirilor necesare privind planul de afaceri, strategiile și operațiunile generale ale întreprinderii, inclusiv practicile în materie de achiziție, proiectare și distribuție;

(f) oferirea de sprijin direcționat și proporțional unui IMM care este partener de afaceri al întreprinderii, în cazurile în care este necesar ținând cont de resursele, cunoștințele și constrângerile IMM-ului, inclusiv prin acordarea sau facilitarea accesului la consolidarea capacităților, formare sau modernizarea sistemelor de gestionare și, în cazul în care respectarea codului de conduită sau a planului de acțiuni corective ar pune în pericol viabilitatea IMM-ului, prin furnizarea de sprijin financiar direcționat și proporțional, cum ar fi finanțare directă, împrumuturi cu dobândă redusă, garanții de aprovizionare continuă sau asistență pentru asigurarea finanțării;

▼ B

(g) în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu dreptul concurenței, colaborarea cu alte entități, inclusiv, după caz, cu scopul de a crește capacitatea întreprinderii de a opri impactul negativ sau de a reduce la minimum amploarea unui astfel de impact, în special în cazul în care nicio altă măsură nu este adecvată sau eficace;

(h) să asigure remediere în conformitate cu articolul 12.

(4) Companiile pot adopta, dacă este cazul, măsuri adecvate suplimentare în raport cu măsurile enumerate la alineatul (3), cum ar fi colaborarea cu un partener de afaceri cu privire la așteptările întreprinderii în ceea ce privește oprirea impacturilor negative reale ori reducerea la minimum a amplitudinii unor astfel de impacturi sau acordarea ori facilitarea accesului la consolidarea capacităților, consiliere, sprijin administrativ și financiar, cum ar fi împrumuturi sau finanțare, ținând totodată seama de resursele, cunoștințele și constrângerile partenerului de afaceri.

(5) În ceea ce privește impacturile negative reale care nu au putut fi oprite sau a căror amploare nu a putut fi redusă la minimum în mod corespunzător prin măsurile adecvate enumerate la alineatul (3), întreprinderea poate urmări obținerea de garanții contractuale cu un partener de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de acțiuni corective. În cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (6).

(6) Garanțiile contractuale menționate la alineatul (3) litera (c) și la alineatul (5) sunt însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. În scopul verificării conformității, întreprinderea poate recurge la verificarea de către o parte terță independentă, inclusiv prin inițiative sectoriale sau multipartite.

În cazul în care se obțin garanții contractuale de la un IMM sau se încheie un contract cu un IMM, condițiile utilizate sunt echitabile, rezonabile și nediscriminatorii. Întreprinderea evaluează, de asemenea, dacă garanțiile contractuale ale unui IMM ar trebui să fie însoțite de oricare dintre măsurile adecvate pentru IMM-uri menționate la alineatul (3) litera (f). În cazul în care se iau măsuri de verificare a conformității în ceea ce privește IMM-urile, întreprinderea suportă costul verificării de o parte terță independentă. În cazul în care IMM solicită să plătească cel puțin o parte din costul verificării efectuate de către organisme terțe independente, sau de comun acord cu întreprinderea, IMM-ul respectiv poate partaja rezultatele acestei verificări cu alte societăți.

(7) În ceea ce privește impacturile negative reale menționate la alineatul (1) care nu au putut fi oprite sau a căror amploare nu a putut fi redusă la minimum prin măsurile prevăzute la alineatele (3), (5) și (6), întreprinderea are obligația, în ultimă instanță, de a nu încheia relații noi sau de a nu prelungi relațiile existente cu un partener de afaceri în legătură cu care a survenit impactul sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul și, în cazul în care legislația care reglementează relațiile acestora îi permite, ia, în ultimă instanță, următoarele măsuri:

▼B

- (a) adoptă și pune în aplicare, fără întârzieri nejustificate, un plan consolidat de acțiuni corective pentru impactul negativ specific, inclusiv prin utilizarea sau sporirea efectului de pârgă al întreprinderii prin suspendarea temporară a relațiilor de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, cu condiția să existe așteptări rezonabile ca aceste eforturi să aibă succes; planul de acțiune include un calendar specific și adecvat pentru adoptarea și punerea în aplicare a tuturor acțiunilor prevăzute în acesta, pe durata căruia întreprinderea poate, de asemenea, să caute parteneri de afaceri alternativi;
- (b) dacă nu există așteptări rezonabile ca eforturile menționate la litera (a) să aibă succes sau dacă punerea în aplicare a planului consolidat de acțiuni corective nu a reușit să oprească impactul negativ sau să reducă la minimum amplexarea acestuia, încetează relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză dacă impactul negativ real este grav.

Înainte de suspendarea temporară sau de încetarea unei relații de afaceri, întreprinderea evaluează dacă se poate preconiza în mod rezonabil că impacturile negative ale unei astfel de acțiuni sunt în mod vădit mai grave decât impactul negativ care nu a putut fi oprit sau a cărui amplexare nu a putut fi redusă la minim în mod adecvat. Într-un astfel de caz, întreprinderea nu este obligată să suspende sau să înceteze relația de afaceri și este în măsură să informeze autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Statele membre prevăd posibilitatea de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri care face obiectul contractelor reglementate de legislația lor, în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie.

În cazul în care decide să suspende temporar sau să înceteze relația de afaceri, întreprinderea ia măsuri pentru a preveni, a atenua sau a opri impacturile suspendării sau încetării, transmite un preaviz rezonabil partenerului de afaceri și reevaluează periodic această decizie.

În cazul în care decide să nu suspende temporar sau să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu prezentul articol, întreprinderea monitorizează impactul negativ real și își evaluează periodic decizia, analizând dacă există alte măsuri adecvate.

Articolul 12

Remediarea impacturilor negative reale

(1) Statele membre se asigură că o întreprindere asigură remediarea impactului negativ real pe care l-a cauzat singură sau în comun.

(2) În cazul în care impactul negativ real este cauzat numai de partenerul de afaceri al întreprinderii, întreprinderea poate asigura remediarea voluntară. De asemenea, întreprinderea își poate utiliza capacitatea de a influența partenerul de afaceri care cauzează impactul negativ pentru a asigura remediarea.

Articolul 13

Colaborarea semnificativă cu părțile interesate

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a colabora în mod eficace cu părțile interesate, în conformitate cu prezentul articol.

(2) Fără a aduce atingere Directivei (UE) 2016/943, atunci când se consultă cu părțile interesate, întreprinderile le furnizează, după caz, informații relevante și cuprinzătoare pentru a desfășura consultări eficace și transparente. Fără a aduce atingere Directivei (UE) 2016/943, părțile interesate consultate au dreptul de a înainta o cerere motivată solicitând informații suplimentare relevante, care sunt furnizate de întreprindere într-un termen rezonabil și într-un format adecvat și ușor de înțeles. Dacă întreprinderea refuză o cerere de informații suplimentare, părțile interesate consultate au dreptul la o justificare scrisă a acestui refuz.

(3) Consultarea părților interesate are loc în următoarele etape ale procesului de diligență necesară:

- (a) la colectarea informațiilor necesare privind impacturile negative reale sau potențiale pentru a identifica, a evalua și a ierarhiza impacturile negative în temeiul articolelor 8 și 9;
- (b) la elaborarea de planuri de acțiuni de prevenire și de planuri de acțiuni corective în temeiul articolului 10 alineatul (2) și al articolului 11 alineatul (3), precum și la elaborarea de planuri consolidate de acțiuni de prevenire și corective în temeiul articolului 10 alineatul (6) și al articolului 11 alineatul (7);
- (c) la luarea deciziei de a înceta sau de a suspenda o relație de afaceri în temeiul articolului 10 alineatul (6) și al articolului 11 alineatul (7);
- (d) la adoptarea unor măsuri adecvate de remediere a impacturilor negative în temeiul articolului 12;
- (e) după caz, la elaborarea indicatorilor calitativi și cantitativi pentru monitorizarea cerută în temeiul articolului 15.

(4) În cazul în care nu este posibil în mod rezonabil să se desfășoare o colaborare eficace cu părțile interesate în măsura necesară pentru respectarea cerințelor prezentei directive, întreprinderile se consultă, în plus, cu experți care pot oferi informații credibile cu privire la impacturile negative reale sau potențiale.

(5) În procesul consultării părților interesate, întreprinderile identifică și abordează obstacolele din calea colaborării și se asigură că participanții nu fac obiectul represaliilor sau al răzbunărilor, inclusiv prin păstrarea confidențialității sau a anonimatului.

▼B

(6) Statele membre se asigură că întreprinderilor li se permite să îndeplinească obligațiile prevăzute la prezentul articol prin inițiative sectoriale sau multipartite, după caz, cu condiția ca procedurile de consultare să îndeplinească cerințele prevăzute la prezentul articol. Utilizarea inițiativelor sectoriale și multipartite nu este suficientă pentru a îndeplini obligația de a consulta proprii angajați ai întreprinderii și reprezentanții acestora.

(7) Colaborarea cu angajații și cu reprezentanții acestora nu aduce atingere dreptului relevant al Uniunii și dreptului intern relevant din domeniul ocupării forței de muncă și al drepturilor sociale, nici contractelor colective aplicabile.

*Articolul 14***Mecanismul de notificare și procedura de tratare a plângerilor**

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile permit persoanelor și entităților enumerate la alineatul (2) să depună plângeri în cazul în care persoanele sau entitățile respective au suspiciuni legitime cu privire la impacturile negative reale sau potențiale în ceea ce privește operațiunile întreprinderilor, operațiunile filialelor lor sau operațiunile partenerilor lor de afaceri din lanțurile de activități ale întreprinderilor.

(2) Statele membre se asigură că plângerile pot fi depuse de:

- (a) persoanele fizice sau juridice care sunt afectate sau care au motive întemeiate să considere că ar putea fi afectate de un impact negativ, precum și reprezentanții legitimi ai acestor persoane, care acționează în numele lor, cum ar fi organizațiile societății civile și apărătorii drepturilor omului;
- (b) sindicate și alți reprezentanți ai lucrătorilor ce reprezintă persoane fizice care își desfășoară activitatea în cadrul lanțului de activități în cauză; și
- (c) organizații ale societății civile care sunt active și au experiență în domeniile legate de impactul negativ asupra mediului care face obiectul plângerii.

(3) Statele membre se asigură că întreprinderile stabilesc o procedură echitabilă, disponibilă publicului, accesibilă, previzibilă și transparentă de tratare a plângerilor menționate la alineatul (1), inclusiv o procedură pentru cazurile în care întreprinderea consideră plângerea ca fiind neîntemeiată, și informează reprezentanții lucrătorilor și sindicatele în cauză cu privire la procedura respectivă. Întreprinderile iau măsuri disponibile în mod rezonabil pentru a preveni orice formă de represalii, asigurând confidențialitatea identității persoanei sau organizației care depune plângerea, în conformitate cu dreptul intern. Când este necesar ca informațiile să fie partajate, acest lucru se realizează într-un mod care nu pune în pericol siguranța reclamantului, inclusiv prin nedivulgarea identității sale.

▼B

Statele membre se asigură că, în cazul în care plângerea este întemeiată, impactul negativ care face obiectul plângerii este considerat a fi identificat în sensul articolului 8, iar întreprinderea ia măsuri adecvate în conformitate cu articolele 10, 11 și 12.

(4) Statele membre se asigură că reclamanții au dreptul de a:

- (a) solicita întreprinderii căreia i-au adresat o plângere în temeiul alineatului (1) să ia măsuri adecvate ca urmare a plângerii;
- (b) de a se întâlni cu reprezentanții întreprinderii la un nivel adecvat pentru a discuta cu privire la impacturile negative grave, reale sau potențiale care fac obiectul plângerii și despre remedierea potențială în concordanță cu articolul 12;
- (c) de a fi informați de către întreprindere cu privire la motivele pentru care o plângere a fost considerată întemeiată sau neîntemeiată și, în cazul în care este considerată întemeiată, de a li se furniza informații cu privire la măsurile și acțiunile întreprinse sau care urmează să fie întreprinse.

(5) Statele membre se asigură că întreprinderile instituie un mecanism accesibil pentru depunerea de notificări de către persoane și entități în cazul în care acestea au informații sau suspiciuni cu privire la impacturile negative reale sau potențiale în ceea ce privește propriile lor operațiuni, operațiunile filialelor lor și operațiunile partenerilor lor de afaceri din lanțul de activități al întreprinderilor.

Mecanismul asigură că notificările pot fi efectuate fie în mod anonim, fie confidențial, în conformitate cu dreptul intern. Întreprinderile iau măsuri disponibile în mod rezonabil pentru a preveni orice formă de represalii, asigurând confidențialitatea identității persoanelor sau entităților care transmit notificări, în conformitate cu dreptul intern. Întreprinderea poate informa persoanele sau entitățile care depun notificări cu privire la măsurile și acțiunile întreprinse sau care urmează să fie întreprinse, după caz.

(6) Statele membre se asigură că întreprinderilor li se permite să îndeplinească obligațiile prevăzute la alineatul (1), alineatul (3) primul paragraf și alineatul (5) prin participarea la proceduri colaborative de tratare a plângerilor și mecanisme de notificare, inclusiv la cele instituite în comun de întreprinderi, prin intermediul asociațiilor sectoriale, al inițiativelor multipartite sau al acordurilor-cadru globale, cu condiția ca aceste proceduri colaborative și mecanisme să îndeplinească cerințele prevăzute la prezentul articol.

(7) Depunerea unei notificări sau a unei plângeri în temeiul prezentului articol nu constituie o condiție prealabilă și nici nu împiedică persoana care o depune să aibă acces la procedurile prevăzute în temeiul articolelor 26 și 29 sau la alte mecanisme extrajudiciare.

Articolul 15

Monitorizare

Statele membre se asigură că întreprinderile efectuează evaluări periodice privind propriile operațiuni și măsuri, cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțul de activități al întreprinderii, operațiunile și măsurile partenerilor lor de afaceri, pentru a evalua punerea în aplicare și a monitoriza adecvarea și eficacitatea identificării, prevenirii, atenuării și eliminării impacturilor negative, precum și a reducerii la minimum a amplitudinii acestora. Aceste evaluări se bazează, după caz, pe indicatori calitativi și cantitativi și se efectuează fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 12 luni și ori de câte ori există motive întemeiate să se considere că pot apărea noi riscuri de producere a respectivelor impacturi negative. După caz, politica privind diligența necesară, impacturile negative identificate și măsurile adecvate aferente se actualizează în conformitate cu rezultatul evaluărilor respective și ținându-se seama în mod corespunzător de informațiile relevante furnizate de părțile interesate.

Articolul 16

Comunicare

(1) Fără a aduce atingere exceptării prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, statele membre se asigură că întreprinderile raportează cu privire la aspectele reglementate de prezenta directivă prin publicarea pe site-ul lor web a unei declarații anuale. Această declarație anuală se publică:

- (a) în cel puțin una dintre limbile oficiale ale Uniunii utilizate în statul membru al autorității de supraveghere desemnate în temeiul articolului 24 și, dacă este diferită, într-o limbă care este uzuală în domeniul afacerilor internaționale;
- (b) într-un termen rezonabil, dar nu mai târziu de 12 luni de la data bilanțului exercițiului financiar pentru care este întocmită declarația sau, în cazul întreprinderilor care raportează în mod voluntar în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, până la data publicării situațiilor financiare anuale.

În cazul unei întreprinderi constituite în conformitate cu dreptul unei țări terțe, declarația include, de asemenea, informațiile solicitate în temeiul articolului 23 alineatul (2) privind reprezentantul autorizat al întreprinderii.

(2) Alineatul (1) de la prezentul articol nu se aplică întreprinderilor care fac obiectul cerințelor de raportare privind durabilitatea în conformitate cu articolul 19a, 29a sau 40a din Directiva 2013/34/UE, inclusiv celor care sunt exceptate în conformitate cu articolul 19a alineatul (9) sau cu articolul 29a alineatul (8) din directiva respectivă.

▼B

(3) Până la 31 martie 2027, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 34 pentru a completa prezenta directivă prin stabilirea conținutului și criteriilor pentru raportarea prevăzută la alineatul (1), specificând, mai ales, informații suficient de detaliate cu privire la descrierea obligației de diligență, a impacturilor negative reale și potențiale identificate și a măsurilor adecvate întreprinse cu privire la impacturile respective. La elaborarea actelor delegate respective, Comisia ține seama în mod corespunzător de standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b și al articolului 40b din Directiva 2013/34/UE și, după caz, le aliniază la acestea.

Atunci când adoptă actele delegate menționate la primul paragraf, Comisia se asigură că nu există nicio duplicare a cerințelor de raportare pentru întreprinderile menționate la articolul 3 alineatul (1) litera (a) punctul (iii) care fac obiectul cerințelor de raportare în temeiul articolului 4 din Regulamentul (UE) 2019/2088, menținând în același timp pe deplin obligațiile minime prevăzute în prezenta directivă.

*Articolul 17***Accesibilitatea informațiilor în punctul unic de acces european**

(1) De la 1 ianuarie 2029, statele membre se asigură că, atunci când publică declarația anuală menționată la articolul 16 alineatul (1) din prezenta directivă, întreprinderile transmit în același timp declarația respectivă organismului de colectare menționat la alineatul (3) de la prezentul articol pentru a fi pusă la dispoziție în punctul unic de acces european (ESAP) înființat în temeiul Regulamentului (UE) 2023/2859.

Statele membre se asigură că informațiile cuprinse în declarația anuală menționată la primul paragraf respectă următoarele cerințe:

- (a) sunt prezentate într-un format care permite extragerea de date, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 3 din Regulamentul (UE) 2023/2859, sau, în cazul în care acest lucru este prevăzut de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, într-un format prelucrabil automat, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 4 din regulamentul respectiv;
- (b) sunt însoțite de următoarele metadate:
 - (i) toate denumirile întreprinderii la care se referă informațiile;
 - (ii) identificatorul entității juridice al întreprinderii, astfel cum se specifică în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (b) din Regulamentul (UE) 2023/2859;
 - (iii) categoria dimensiunilor întreprinderii, astfel cum se specifică în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (d) din Regulamentul (UE) 2023/2859;
 - (iv) sectorul (sectoarele) industrial(e) al(e) activităților economice ale întreprinderii, astfel cum se specifică în temeiul articolului 7 alineatul (4) litera (e) din Regulamentul (UE) 2023/2859;

▼B

- (v) tipul de informații, astfel cum sunt specificate la articolul 7 alineatul (4) litera (c) din Regulamentul (UE) 2023/2859;
 - (vi) o mențiune care să indice dacă informațiile cuprind date cu caracter personal.
- (2) în sensul alineatului (1) litera (b) punctul (ii), statele membre se asigură că întreprinderile obțin un identificator al entității juridice.
- (3) Până la 31 decembrie 2028, în scopul punerii la dispoziție în ESAP a informațiilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, statele membre numesc cel puțin un organism de colectare, în sensul definiției de la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2023/2859, și notifică Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe în acest sens.
- (4) În scopul colectării și gestionării eficiente a informațiilor transmise în conformitate cu alineatul (1), Comisia este împuternicită să adopte măsuri de punere în aplicare pentru a preciza:
- (a) orice alte metadate care trebuie să însoțească informațiile;
 - (b) structurarea datelor la nivelul informațiilor prezentate; și
 - (c) pentru ce informații este necesar un format prelucrabil automat și, în astfel de cazuri, ce format prelucrabil automat trebuie utilizat.

*Articolul 18***Clauze contractuale tip**

Pentru a oferi sprijin întreprinderilor în scopul facilitării respectării de către acestea a articolului 10 alineatul (2) litera (b) și a articolului 11 alineatul (3) litera (c), Comisia, în consultare cu statele membre și părțile interesate, adoptă orientări cu privire la clauze contractuale tip cu caracter facultativ, până la 26 ianuarie 2027.

*Articolul 19***Orientări**

(1) Pentru a oferi sprijin întreprinderilor sau autorităților statelor membre cu privire la modul în care întreprinderile ar trebui să își îndeplinească obligațiile de diligență în mod concret și pentru a oferi sprijin părților interesate, Comisia, în consultare cu statele membre și cu părțile interesate, cu Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, cu Agenția Europeană de Mediu, cu Autoritatea Europeană a Muncii și, după caz, cu organizațiile internaționale și alte organisme care dețin cunoștințe specializate în ceea ce privește diligența necesară, emite orientări, inclusiv orientări generale și orientări sectoriale specifice sau orientări privind impacturi negative specifice.

(2) Orientările care trebuie emise în temeiul alineatului (1) includ:

▼B

- (a) orientări și bune practici privind modul de exercitare a diligenței necesare în conformitate cu obligațiile prevăzute la articolele 5-16, în special procesul de identificare în temeiul articolului 8, stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor în temeiul articolului 9, măsuri adecvate de adaptare a practicilor de achiziții în temeiul articolului 10 alineatul (2) și al articolului 11 alineatul (3), dezagajarea responsabilă în temeiul articolului 10 alineatul (6) și al articolului 11 alineatul (7), măsuri adecvate de remediere în temeiul articolului 12, precum și privind modul de identificare și de colaborare cu părțile interesate în temeiul articolului 13, inclusiv prin intermediul mecanismului de notificare și al procedurii de tratare a plângerilor stabilite la articolul 14;
- (b) orientări practice privind planul de tranziție menționat la articolul 22;
- (c) orientări sectoriale specifice;
- (d) orientări privind evaluarea factorilor de risc la nivel de întreprindere, a celor legați de operațiunile comerciale, a celor geografici și contextuali, a celor legați de produse și servicii, precum și a factorilor de risc sectoriali, inclusiv a celor asociați zonelor de conflict și zonelor cu risc ridicat;
- (e) trimiteri la surse de date și de informații disponibile pentru respectarea obligațiilor prevăzute în prezenta directivă, precum și la instrumente și tehnologii digitale care ar putea facilita și sprijini respectarea;
- (f) informații privind modul de partajare a resurselor și a informațiilor între întreprinderi și alte entități juridice în scopul respectării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, într-un mod care să fie în concordanță cu protecția secretelor comerciale în temeiul articolului 5 alineatul (3) și cu protecția împotriva eventualelor represalii și răzbunări prevăzută la articolul 13 alineatul (5);
- (g) informații pentru părțile interesate și reprezentanții acestora cu privire la modul de dialogare pe parcursul procesului de diligență necesară.

(3) Orientările de la alineatul (2) literele (a), (d) și (e) se pun la dispoziție până la 26 ianuarie 2027. Orientările de la alineatul (2) literele (b), (f) și (g) se pun la dispoziție până la 26 iulie 2027.

(4) Orientările menționate la prezentul articol se pun la dispoziție în toate limbile oficiale ale Uniunii. Comisia revizuieste periodic orientările și le adaptează, după caz.

▼B*Articolul 20***Măsuri de însoțire**

(1) Pentru a oferi informații și sprijin întreprinderilor și partenerilor lor de afaceri și părților interesate, statele membre creează și utilizează în mod individual sau în comun site-uri web, platforme sau portaluri specializate. În acest sens, se acordă o atenție deosebită IMM-urilor prezente în lanțurile de activități ale întreprinderilor. Aceste site-uri web, platforme sau portaluri oferă, în special, acces la:

- (a) conținutul și criteriile de raportare stabilite de Comisie în actele delegate adoptate în temeiul articolului 16 alineatul (3);
- (b) orientările Comisiei privind clauzele contractuale tip cu caracter facultativ prevăzute la articolul 18 și orientările pe care le emite în temeiul articolului 19;
- (c) serviciul unic de asistență prevăzut la articolul 21; și
- (d) informații pentru părțile interesate și reprezentanții acestora cu privire la modul de dialogare pe parcursul procesului de diligență necesară.

(2) Fără a aduce atingere normelor privind ajutoarele de stat, statele membre pot sprijini financiar IMM-urile. Statele membre pot, de asemenea, să ofere sprijin părților interesate în scopul facilitării exercitării drepturilor prevăzute în prezenta directivă.

(3) Comisia poate completa măsurile de ajutor ale statelor membre pe baza acțiunilor existente ale Uniunii de sprijinire a diligenței necesare în cadrul Uniunii și în țările terțe și poate elabora noi măsuri, inclusiv facilitarea inițiativelor sectoriale sau multipartite pentru a ajuta întreprinderile să își îndeplinească obligațiile.

(4) Fără a aduce atingere articolelor 25, 26 și 29, întreprinderile pot participa la inițiative sectoriale și multipartite pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor menționate la articolele 7-16 în măsura în care astfel de inițiative sunt adecvate pentru a sprijini îndeplinirea obligațiilor respective. În special, întreprinderile pot, după ce le-au evaluat caracterul adecvat, să utilizeze sau să se alăture unor analize relevante a riscurilor efectuate de către sector, de către inițiative multipartite sau de membrii respectivelor inițiative și, prin intermediul unor astfel de inițiative, pot lua măsuri adecvate eficace sau se pot alătura unor astfel de măsuri. Când acționează astfel, întreprinderile monitorizează eficacitatea acestor măsuri și continuă să ia măsurile adecvate, dacă este necesar, pentru a asigura îndeplinirea obligațiilor care le revin.

Comisia și statele membre pot facilita diseminarea informațiilor cu privire la astfel de inițiative și la rezultatele acestora. Comisia, în colaborare cu statele membre, emite orientări care stabilesc criteriile privind caracterul adecvat, alături de o metodologie prin care întreprinderile să evalueze caracterul adecvat al sistemelor sectoriale și al inițiativelor multipartite.

▼B

(5) Fără a aduce atingere articolelor 25, 26 și 29, întreprinderile pot recurge la verificare de către o parte terță independentă, asupra și din partea întreprinderilor din lanțurile lor de activități, pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor lor de diligență, în măsura în care o astfel de verificare este adecvată pentru a sprijini îndeplinirea obligațiilor relevante. Verificarea de către o parte terță independentă poate fi efectuată de alte întreprinderi sau de o inițiativă sectorială sau multi-partită. Părțile terțe independente care efectuează verificarea acționează cu obiectivitate și independență deplină față de întreprindere, nu se află în niciun conflict de interese, nu sunt supuse niciunei influențe externe, directe sau indirecte, și se abțin de la orice acțiune incompatibilă cu independența lor. În funcție de natura impactului negativ, acestea dețin experiență și competență în domeniul mediului sau al drepturilor omului și răspund pentru calitatea și fiabilitatea verificării.

Comisia, în colaborare cu statele membre, emite orientări care stabilesc criteriile privind caracterul adecvat, alături de o metodologie prin care companiile să evalueze caracterul adecvat al părților terțe independente care efectuează verificarea, precum și orientări pentru monitorizarea exactității, eficacității și integrității verificării de către o parte terță independentă.

*Articolul 21***Serviciul unic de asistență**

(1) Comisia instituie un serviciu unic de asistență prin intermediul căruia întreprinderile pot solicita informații, orientări și sprijin cu privire la îndeplinirea obligațiilor care le revin stabilite în prezenta directivă.

(2) Autoritățile naționale relevante din fiecare stat membru colaborează cu serviciul unic de asistență pentru a contribui la adaptarea informațiilor și a orientărilor la contextele naționale, precum și la diseminarea acestor informații și orientări.

*Articolul 22***Combaterea schimbărilor climatice**

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) și la articolul 2 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) adoptă și pun în aplicare un plan de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice care vizează asigurarea, prin depunerea celor mai susținute eforturi, a faptului că modelul de afaceri și strategia întreprinderii sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C în concordanță cu Acordul de la Paris și cu obiectivul de realizare a neutralității climatice, astfel cum este stabilit în Regulamentul (UE) 2021/1119, inclusiv cu obiectivele sale intermediare și de neutralitate climatică pentru 2050 și, după caz, cu expunerea întreprinderii la activități legate de cărbune, petrol și gaze.

▼B

Planul de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice menționat la primul paragraf este conceput astfel încât să conțină:

- (a) obiective cu termene precise, legate de schimbările climatice, pentru 2030 și în etape de cinci ani până în 2050, pe baza unor dovezi științifice concludente și, după caz, obiective absolute de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru categoriile 1, 2 și 3 de emisii de gaze cu efect de seră pentru fiecare clasă semnificativă;
- (b) o descriere a pârgghiilor de decarbonizare identificate și a acțiunilor-cheie planificate pentru atingerea obiectivelor menționate la litera (a), inclusiv, după caz, modificări ale portofoliului de produse și servicii ale întreprinderii și adoptarea de noi tehnologii;
- (c) o explicație și o cuantificare a investițiilor și a finanțării care sprijină punerea în aplicare a planului de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice; și
- (d) o descriere a rolului organelor administrative, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește planul de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice.

(2) Se consideră că întreprinderile care raportează un plan de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice în conformitate cu articolul 19a, 29a sau 40a, după caz, din Directiva 2013/34/UE, au respectat obligația de a adopta un plan de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice prevăzut la alineatul (1) de la prezentul articol.

Se consideră că întreprinderile incluse în planul de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice al întreprinderii-mamă, raportate în conformitate cu articolul 29a sau 40a, după caz, din Directiva 2013/34/UE, au respectat obligația de a adopta un plan de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice prevăzut la alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) Statele membre se asigură că planul de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice menționat la alineatul (1) este actualizat o dată la 12 luni și conține o descriere a progreselor înregistrate de întreprindere în direcția atingerii obiectivelor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf litera (a).

Articolul 23

Reprezentantul autorizat

(1) Statele membre impun ca o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2) care își desfășoară activitatea într-un stat membru să desemneze o persoană fizică sau juridică în calitate de reprezentant autorizat, având sediul sau domiciliul pe teritoriul unuia dintre statele membre în care își desfășoară activitatea. Desemnarea este valabilă atunci când este confirmată ca fiind acceptată de reprezentantul autorizat.

▼B

(2) Statele membre impun ca reprezentantul autorizat sau întreprinderea să comunice numele, adresa poștală, adresa de e-mail și numărul de telefon ale reprezentantului autorizat unei autorități de supraveghere din statul membru în care reprezentantul autorizat își are domiciliul sau sediul și, în cazul în care aceasta este diferită, autorității de supraveghere competente, astfel cum se specifică la articolul 24 alineatul (3). Statele membre se asigură că reprezentantului autorizat îi revine obligația de a pune la dispoziția oricărei autorități de supraveghere, la cerere, o copie a desemnării într-o limbă oficială a unui stat membru.

(3) Statele membre impun reprezentantului autorizat sau întreprinderii să informeze o autoritate de supraveghere din statul membru în care reprezentantul autorizat își are domiciliul sau sediul și, în cazul în care aceasta este diferită, autoritatea de supraveghere competentă, astfel cum se specifică la articolul 24 alineatul (3) cu privire la faptul că respectiva întreprindere este o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2).

(4) Statele membre impun ca fiecare întreprindere să își împuternicească reprezentantul autorizat să primească comunicări din partea autorităților de supraveghere cu privire la toate aspectele care se impun în vederea respectării și asigurării respectării dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive. Întreprinderile au obligația de a furniza reprezentantului lor autorizat competențele și resursele necesare în vederea cooperării cu autoritățile de supraveghere.

(5) În cazul în care o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2) nu respectă obligațiile prevăzute la prezentul articol, toate statele membre în care întreprinderea își desfășoară activitatea au competența de a asigura respectarea acestor obligații în conformitate cu dreptul lor intern. Un stat membru care intenționează să aplice obligațiile prevăzute la prezentul articol informează autoritățile de supraveghere prin intermediul Rețelei europene a autorităților de supraveghere create în temeiul articolului 28, astfel încât obligațiile să nu fie aplicate de alte state membre.

*Articolul 24***Autorități de supraveghere**

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități de supraveghere însărcinate să supravegheze respectarea obligațiilor prevăzute în dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul articolelor 7-16 și al articolului 22.

(2) În ceea ce privește o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (1), autoritatea de supraveghere competentă este cea a statului membru în care întreprinderea își are sediul social.

(3) În ceea ce privește o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2), autoritatea de supraveghere competentă este cea a statului membru în care întreprinderea are o sucursală. În cazul în care întreprinderea nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în diferite state membre, autoritatea de supraveghere competentă este autoritatea de supraveghere a statului membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar înainte de data indicată la articolul 37 sau de data la care întreprinderea îndeplinește pentru prima dată criteriile prevăzute la articolul 2 alineatul (2), luându-se în considerare data care survine cel mai târziu dintre cele două.

▼B

O întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2), pe baza unei modificări a circumstanțelor care o determină să genereze cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri în Uniune într-un alt stat membru, poate înainta o cerere motivată corespunzător de modificare a autorității de supraveghere care este competentă să reglementeze aspectele care fac obiectul prezentei directive în ceea ce privește întreprinderea respectivă.

(4) În cazul în care întreprinderea-mamă îndeplinește obligațiile care decurg din prezenta directivă în numele filialelor sale în conformitate cu articolul 6, autoritatea de supraveghere competentă a întreprinderii-mamă cooperează cu autoritatea de supraveghere competentă a filialei, care va rămâne competentă pentru a se asigura că filiala face obiectul exercitării competențelor în conformitate cu articolul 25. În acest sens, Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere stabilită în temeiul articolului 28 facilitează cooperarea, coordonarea și furnizarea de asistență reciprocă necesare în conformitate cu articolul 28.

(5) În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități de supraveghere, acesta se asigură că respectivele competențe ale autorităților de supraveghere în cauză sunt clar definite și că acestea au o relație strânsă și eficientă de colaborare.

(6) Statele membre pot desemna autoritățile pentru supravegherea întreprinderilor financiare reglementate și ca autorități de supraveghere în sensul prezentei directive.

(7) Până la 26 iulie 2026, statele membre informează Comisia cu privire la numele și datele de contact ale autorităților de supraveghere desemnate în temeiul prezentului articol, precum și cu privire la competențele respective ale acestora în cazul în care există mai multe autorități de supraveghere desemnate. Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare a acestora.

(8) Comisia pune la dispoziția publicului, inclusiv pe site-ul său web, o listă a autorităților de supraveghere și, în cazul în care un stat membru are mai multe autorități de supraveghere, a competențelor fiecăreia dintre autoritățile respective în raport cu prezenta directivă. Comisia actualizează periodic lista pe baza informațiilor primite de la statele membre.

(9) Statele membre garantează independența autorităților de supraveghere și se asigură că acestea și toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru acestea, precum și auditorii, experții și orice alte persoane care acționează în numele acestora își exercită competențele în mod imparțial, transparent și cu respectarea obligațiilor privind secretul profesional. În special, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere sunt independente din punct de vedere juridic și funcțional, că nu este supusă niciunei influențe externe, directe sau indirecte, inclusiv în raport cu întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sau cu alte interese de piață, precum și că personalul său și persoanele responsabile de gestionare nu se află în conflicte de interese, respectă cerințele în materie de confidențialitate și se abțin de la orice acțiune incompatibilă cu îndatoririle lor.

(10) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere publică și pun la dispoziție online un raport anual privind activitățile lor în temeiul prezentei directive.

*Articolul 25***Competențele autorităților de supraveghere**

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere dispun de competențele și resursele adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile atribuite în temeiul prezentei directive, inclusiv competența de a impune întreprinderilor să furnizeze informații și de a efectua investigații cu privire la respectarea obligațiilor prevăzute la articolele 7-16. Statele membre impun autorităților de supraveghere să supravegheze adoptarea și elaborarea planului de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 22 alineatul (1).

(2) O autoritate de supraveghere poate iniția o investigație din proprie inițiativă sau ca urmare a unor suspiciuni motivate care i-au fost comunicate în temeiul articolului 26, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații ce indică o posibilă încălcare de către o întreprindere a obligațiilor prevăzute în dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.

(3) Inspecțiile se efectuează în conformitate cu dreptul intern al statului membru în care se efectuează inspecția și după ce întreprinderea a fost înștiințată în prealabil, cu excepția cazului în care înștiințarea prealabilă ar împiedica eficacitatea inspecției. În cazul în care, în cadrul investigației sale, o autoritate de supraveghere dorește să efectueze o inspecție pe teritoriul unui alt stat membru decât cel de origine, aceasta solicită asistență din partea autorității de supraveghere din statul membru respectiv în temeiul articolului 28 alineatul (3).

(4) În cazul în care, în urma acțiunilor întreprinse în temeiul alineatelor (1) și (2), o autoritate de supraveghere identifică o situație de nerespectare a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, aceasta acordă întreprinderii în cauză o perioadă de timp adecvată pentru a lua măsuri de remediere, dacă astfel de măsuri sunt posibile.

Luarea măsurilor de remediere nu exclude impunerea de sancțiuni sau angajarea răspunderii civile, în conformitate cu articolele 27 și, respectiv, 29.

(5) În contextul îndeplinirii sarcinilor, autoritățile de supraveghere au cel puțin competența de a:

(a) obliga societatea:

(i) să înceteze încălcările dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, prin efectuarea unei acțiuni sau încetarea unui comportament;

(ii) să se abțină de la repetarea comportamentului respectiv; și

(iii) după caz, să furnizeze măsuri de remediere proporționale cu încălcarea și necesare pentru a pune capăt acesteia;

▼B

- (b) impune sancțiuni în conformitate cu articolul 27; și
 - (c) adopta măsuri provizorii în caz de risc iminent de prejudiciu grav și ireparabil.
- (6) Autoritățile de supraveghere exercită competențele menționate la prezentul articol în conformitate cu dreptul intern:
- (a) în mod direct;
 - (b) în cooperare cu alte autorități; sau
 - (c) prin sesizarea autorităților judiciare competente, ceea ce garantează că căile de atac în justiție sunt efective și că acestea au un efect echivalent cu cel al sancțiunilor aplicate direct de către autoritățile de supraveghere.
- (7) Statele membre se asigură că fiecare persoană fizică sau juridică are dreptul de a recurge la o cale de atac judiciară efectivă împotriva unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic a unei autorități de supraveghere care o vizează, în conformitate cu dreptul intern.
- (8) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere țin o evidență a investigațiilor menționate la alineatul (1), indicând, în special, natura acestora și rezultatele lor, precum și o evidență a eventualelor măsuri de asigurare a respectării luate în temeiul alineatului (5).
- (9) Deciziile autorităților de supraveghere cu privire la respectarea de către o întreprindere a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive nu aduc atingere răspunderii civile a întreprinderii în temeiul articolului 29.

*Articolul 26***Suspiciuni motivate**

- (1) Statele membre se asigură că persoanele fizice și juridice au dreptul de a înainta suspiciuni motivate, prin canale de comunicare ușor accesibile, oricărei autorități de supraveghere atunci când au motive să creadă, pe baza unor circumstanțe obiective, că o întreprindere nu respectă dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.
- (2) Statele membre se asigură că, în cazul în care persoanele care înaintează suspiciuni motivate solicită acest lucru, autoritatea de supraveghere ia măsurile necesare pentru a proteja în mod corespunzător identitatea persoanelor respective și datele acestora cu caracter personal, a căror divulgare ar aduce prejudicii persoanelor în cauză.
- (3) În cazul în care o suspiciune motivată intră în sfera de competență a unei alte autorități de supraveghere, autoritatea care primește suspiciunea motivată o transmite autorității respective.

▼B

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere evaluează suspiciunile motivate într-un interval de timp adecvat și că, după caz, își exercită competențele menționate la articolul 25.

(5) Autoritatea de supraveghere informează, cât mai curând posibil și în conformitate cu dispozițiile relevante ale dreptului intern și cu respectarea dreptului Uniunii, persoanele menționate la alineatul (1) cu privire la rezultatul evaluării suspiciunilor lor motivate, indicând motivele care au stat la baza respectivului rezultat. Autoritatea de supraveghere informează, de asemenea, persoanele care au înaintat astfel de suspiciuni motivate și care au, potrivit dreptului intern, un interes legitim în chestiunea respectivă, cu privire la decizia sa de a accepta sau de a refuza o cerere de acțiune, oferind totodată o descriere a etapelor și măsurilor ulterioare și informații practice privind accesul la căile de atac administrative și judiciare.

(6) Statele membre se asigură că persoanele care au înaintat suspiciunile motivate în conformitate cu prezentul articol și care au, potrivit dreptului intern, un interes legitim în chestiunea respectivă, pot sesiza o instanță sau orice alt organism public independent și imparțial competent să revizuiască legalitatea procedurală și de fond a deciziilor, a acțiunilor sau a lipsei de acțiune ale autorității de supraveghere.

*Articolul 27***Sanctiuni**

(1) Statele membre adoptă normele privind sancțiunile, inclusiv sancțiunile pecuniare, care se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.

(2) Pentru a decide dacă să se impună sancțiuni și, dacă se impun astfel de sancțiuni, pentru a determina natura și nivelul adecvat al acestora, se ține seama în mod corespunzător de:

- (a) natura, gravitatea și durata încălcării, precum și de gravitatea impacturilor care rezultă din încălcarea respectivă;
- (b) eventualele investiții realizate și eventualul sprijin specific furnizat în temeiul articolelor 10 și 11;
- (c) eventuale colaborări cu alte entități pentru a aborda impacturile în cauză;
- (d) după caz, măsura în care au fost luate decizii de stabilire a priorităților în conformitate cu articolul 9;
- (e) eventuale încălcări anterioare relevante, de către întreprindere, ale dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, stabilite prin decizie finală;

▼B

- (f) măsura în care întreprinderea a luat eventuale măsuri de remediere cu privire la chestiunea în cauză;
 - (g) beneficiile financiare dobândite sau pierderile evitate de întreprindere datorită încălcării;
 - (h) orice alți factori agravanți sau atenuanți aplicabili circumstanțelor cazului.
- (3) Statele membre prevăd cel puțin următoarele sancțiuni:
- (a) sancțiuni pecuniare;
 - (b) în cazul în care o întreprindere nu se conformează unei decizii de impunere a unei sancțiuni pecuniare în termenul aplicabil, o declarație publică în care să se indice întreprinderea responsabilă de încălcare și natura încălcării.
- (4) Atunci când se impun sancțiuni pecuniare, acestea se bazează pe cifra de afaceri netă la nivel mondial a întreprinderii. Limita maximă a sancțiunilor pecuniare nu poate fi mai mică de 5 % din cifra de afaceri netă la nivel mondial a întreprinderii în exercițiul financiar care precedă exercițiului financiar în care s-a luat decizia de impunere a amenzii.

Statele membre se asigură că, în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (b) și la articolul 2 alineatul (2) litera (b), sancțiunile pecuniare se calculează ținând seama de cifra de afaceri consolidată raportată de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang.

(5) Statele membre se asigură că orice decizie a autorităților de supraveghere referitoare la sancțiuni legate de încălcări ale dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive este publicată, rămâne la dispoziția publicului timp de cel puțin cinci ani și este trimisă Rețelei europene a autorităților de supraveghere, înființată în conformitate cu articolul 28. Decizia publicată nu conține date cu caracter personal în sensul articolului 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2016/679.

Articolul 28

Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere

(1) Comisia instituie o rețea europeană a autorităților de supraveghere, formată din reprezentanți ai autorităților de supraveghere. Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere facilitează cooperarea autorităților de supraveghere și coordonarea și alinierea practicilor de reglementare, de investigare, de sancționare și de supraveghere ale autorităților de supraveghere și, după caz, schimbul de informații între acestea.

Comisia poate invita agențiile Uniunii competente în domeniile reglementate de prezenta directivă să se alăture Rețelei europene a autorităților de supraveghere.

▼B

(2) Statele membre cooperează cu Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere pentru a identifica întreprinderile din jurisdicția lor, în special prin furnizarea tuturor informațiilor necesare pentru a evalua dacă o întreprindere dintr-o țară terță îndeplinește criteriile stabilite la articolul 2. Comisia instituie un sistem securizat pentru schimbul de informații cu privire la cifra de afaceri netă generată în Uniune de o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2) care nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în diferite state membre, prin care statele membre comunică periodic informațiile pe care le dețin cu privire la cifra de afaceri netă generată de astfel de întreprinderi. Comisia analizează aceste informații într-un termen rezonabil și informează statul membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar că întreprinderea în cauză este o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2) și că autoritatea de supraveghere a statului membru este competentă în conformitate cu articolul 24 alineatul (3).

(3) Autoritățile de supraveghere își furnizează reciproc informații relevante și asistență în îndeplinirea sarcinilor ce le revin și instituie măsuri de cooperare eficace. Asistența reciprocă include colaborarea în vederea exercitării competențelor menționate la articolul 25, inclusiv în ceea ce privește inspecțiile și cererile de informații.

(4) Autoritățile de supraveghere iau toate măsurile corespunzătoare necesare pentru a răspunde unei cereri de asistență din partea unei alte autorități de supraveghere, fără întârzieri nejustificate și cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii. Atunci când este necesar date fiind circumstanțele cazului, termenul poate fi prelungit cu cel mult două luni, pe baza unei justificări adecvate. Astfel de măsuri pot include, în special, transmiterea informațiilor relevante privind desfășurarea unei investigații.

(5) Cererile de asistență cuprind toate informațiile necesare, inclusiv scopul și motivele care stau la baza acesteia. Autoritățile de supraveghere utilizează informațiile primite prin intermediul unei cereri de asistență numai în scopul pentru care au fost solicitate.

(6) Autoritatea de supraveghere căreia i s-a adresat cererea informează autoritatea de supraveghere care a transmis cererea cu privire la rezultate sau, după caz, la progresele înregistrate ori la măsurile ce se impun a fi întreprinse pentru a răspunde cererii de asistență.

(7) Autoritățile de supraveghere nu își vor percepe unele altora costuri pentru acțiunile și măsurile întreprinse ca urmare a unei cereri de asistență.

Cu toate acestea, autoritățile de supraveghere pot conveni asupra unor reguli pentru a se despăgubi unele pe altele în cazul unor cheltuieli specifice rezultate în urma acordării de asistență în situații excepționale.

▼B

(8) Autoritatea de supraveghere care este competentă în temeiul articolului 24 alineatul (3) informează Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere cu privire la acest fapt și la eventualele cereri de modificare a autorității de supraveghere competente.

(9) Dacă există îndoieli cu privire la atribuirea competențelor, informațiile referitoare la atribuirea în cauză se comunică Rețelei europene a autorităților de supraveghere, care poate coordona eforturile în vederea găsirii unei soluții.

(10) Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere publică:

- (a) deciziile autorităților de supraveghere care conțin sancțiuni menționate la articolul 27 alineatul (5); și
- (b) o listă orientativă a întreprinderilor din țări terțe care fac obiectul prezentei directive.

Articolul 29

Răspunderea civilă a întreprinderilor și dreptul la despăgubiri integrale

(1) Statele membre se asigură că o întreprindere poate fi considerată răspunzătoare pentru un prejudiciu cauzat unei persoane fizice sau juridice, cu condiția ca:

- (a) întreprinderea să nu fi respectat, în mod intenționat sau din neglijență, obligațiile prevăzute la articolele 10 și 11, atunci când dreptul, interdicția sau obligația enumerată în anexa la prezenta directivă vizează protejarea persoanei fizice sau juridice; și
- (b) ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor menționate la litera (a), să fi fost cauzat un prejudiciu intereselor juridice ale persoanei fizice sau juridice protejate în temeiul dreptului intern.

O întreprindere nu poate fi considerată răspunzătoare dacă prejudiciul a fost cauzat numai de partenerii săi de afaceri din lanțul său de activități.

(2) În cazul în care întreprinderea este considerată răspunzătoare în conformitate cu alineatul (1), o persoană fizică sau juridică are dreptul la despăgubiri integrale pentru prejudiciu, în conformitate cu dreptul intern. Despăgubirea integrală în temeiul prezentei directive nu conduce la o despăgubire excesivă, indiferent dacă aceasta are loc prin plata unor daune punitive, multiple sau de altă natură.

(3) Statele membre se asigură că:

- (a) normele naționale privind începerea, durata, suspendarea sau întreruperea termenelor de prescripție nu împiedică în mod nejustificat introducerea de acțiuni în despăgubire și, în orice caz, nu sunt mai stricte decât normele privind regimurile naționale de răspundere civilă generală;

▼B

termenul de prescripție pentru introducerea de acțiuni în despăgubire în temeiul prezentei directive este de cel puțin cinci ani și, în orice caz, nu mai scurt decât termenul de prescripție prevăzut de regimurile naționale de răspundere civilă generală;

termenele de prescripție nu încep să curgă înainte de încetarea încălcării și înainte ca reclamantul să fi fost conștient sau să fi trebuit în mod rezonabil să fie conștient:

- (i) de comportamentul în cauză și de faptul că acesta constituie o încălcare;
 - (ii) de faptul că încălcarea i-a adus un prejudiciu; și
 - (iii) de identitatea autorului încălcării;
- (b) costul procedurilor nu este prohibitiv pentru reclamanți și nu îi împiedică să își ceară drepturile în justiție;
- (c) reclamanții sunt în măsură să solicite măsuri de încetare, inclusiv prin proceduri simplificate; astfel de măsuri de încetare iau forma unei măsuri definitive sau provizorii pentru a pune capăt încălcărilor dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive prin efectuarea unei acțiuni sau încetarea unui comportament;
- (d) prevăd condițiile rezonabile în care orice presupusă parte prejudiciată poate autoriza un sindicat, o organizație neguvernamentală pentru drepturile omului sau de protecție a mediului sau o altă organizație neguvernamentală și, în conformitate cu dreptul intern, instituțiile naționale pentru drepturile omului, cu sediul într-un stat membru, să introducă acțiuni în justiție pentru a asigura respectarea drepturilor presupusei părți prejudiciate, fără a aduce atingere normelor naționale de procedură civilă;
- un sindicat sau o organizație neguvernamentală poate fi autorizat(ă) în temeiul primului paragraf de la prezenta literă dacă îndeplinește cerințele prevăzute de dreptul intern; aceste cerințe pot include menținerea unei prezențe permanente proprii și, în conformitate cu statutul său, neimplicarea comercială și implicarea nu doar temporară în exercitarea drepturilor protejate în temeiul prezentei directive sau a drepturilor corespunzătoare prevăzute de dreptul intern;
- (e) atunci când este introdusă o acțiune, iar reclamantul prezintă o justificare motivată care conține fapte și probe disponibile în mod rezonabil și suficiente pentru a susține caracterul plauzibil al acțiunii în despăgubire și indică faptul că întreprinderea deține controlul asupra unor probe suplimentare, instanțele sunt în măsură să dispună ca astfel de probe să fie divulgate de întreprindere în conformitate cu dreptul procedural intern;

▼B

instanțele naționale limitează divulgarea probelor solicitate la ceea ce este necesar și proporțional pentru a susține o eventuală acțiune sau acțiune în despăgubire, iar păstrarea probelor la ceea ce este necesar și proporțional pentru a sprijini o astfel de acțiune în despăgubire; pentru a stabili dacă un ordin de divulgare sau de păstrare a probelor este proporțional, instanțele naționale iau în considerare măsura în care acțiunea sau apărarea este susținută de faptele și probele disponibile care justifică cererea de divulgare a probelor; amploarea și costul divulgării, precum și interesele legitime ale tuturor părților, inclusiv ale părților terțe implicate, inclusiv evitarea căutărilor nespecifice de informații a căror relevanță este puțin probabilă pentru părțile în procedură; dacă probele a căror divulgare este solicitată conțin informații confidențiale, în special informații privind eventuale părți terțe, precum și ce mecanisme sunt disponibile pentru protecția unor astfel de informații confidențiale.

Statele membre se asigură că instanțele naționale au competența de a dispune divulgarea de probe care conțin informații confidențiale atunci când le consideră relevante pentru acțiunile în despăgubire; statele membre se asigură că, atunci când dispun divulgarea de astfel de informații, instanțele naționale au la dispoziție măsuri efective de protecție a acestor informații.

(4) Întreprinderile care au participat la inițiative sectoriale sau multipartite sau care au utilizat verificarea de către o parte terță independentă sau clauze contractuale pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor de diligență pot fi trase totuși la răspundere în conformitate cu prezentul articol.

(5) Răspunderea civilă a unei întreprinderi pentru prejudiciile rezultate în temeiul prezentei dispoziții nu aduce atingere răspunderii civile a filialelor sale și nici celei a partenerilor de afaceri direcți și indirecti din lanțul de activități al întreprinderii.

În cazul în care prejudiciul a fost cauzat în comun de către întreprindere și filiala sa ori partenerul său de afaceri direct sau indirect, aceștia sunt răspunzători în solidar, fără a se aduce atingere dispozițiilor de drept intern privind condițiile răspunderii solidare și dreptul de regres.

(6) Normele privind răspunderea civilă în temeiul prezentei directive nu limitează răspunderea întreprinderii în temeiul sistemului juridic al Uniunii sau al sistemelor juridice naționale și nu aduc atingere normelor Uniunii sau normelor naționale privind răspunderea civilă legată de impacturile negative asupra drepturilor omului sau de impacturile negative asupra mediului care prevăd răspunderea în situații ce nu sunt reglementate de prezenta directivă sau care impun o răspundere mai strictă decât cea prevăzută în prezenta directivă.

▼B

(7) Statele membre se asigură că dispozițiile de drept intern care transpun prezentul articol se aplică obligatoriu și prioritar în cazurile în care dreptul aplicabil acțiunilor în despăgubire nu este dreptul intern al unui stat membru.

*Articolul 30***Raportarea încălcărilor și protecția persoanelor care efectuează raportarea**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că Directiva (UE) 2019/1937 se aplică în ceea ce privește raportarea încălcărilor dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive și protecția persoanelor care raportează astfel de infracțiuni.

*Articolul 31***Sprijin public, achiziții publice și concesiuni publice**

Statele membre se asigură că respectarea obligațiilor care decurg din dispozițiile de drept intern de transpunere a prezentei directive sau din punerea în aplicare voluntară a acestora se califică drept aspect de mediu sau social pe care, în conformitate cu Directiva 2014/23/UE, Directiva 2014/24/UE și Directiva 2014/25/UE, autoritățile contractante îl pot lua în considerare ca parte a criteriilor de atribuire pentru contractele de achiziții publice și de concesiune, precum și drept condiție de mediu sau socială pe care autoritățile contractante pot, în conformitate cu directivele respective, să o prevadă în legătură cu executarea unor astfel de contracte de achiziții publice sau de concesiune.

*Articolul 32***Modificarea Directivei (UE) 2019/1937**

În secțiunea E.2 din partea I a anexei la Directiva (UE) 2019/1937 se adaugă următorul punct:

„(vii) Directiva (UE) 2024/1760 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 mai 2024 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859 (JO L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj>).”

*Articolul 33***Modificarea Regulamentului (UE) 2023/2859**

În partea B a anexei la Regulamentul (UE) 2023/2859 se adaugă următorul punct:

„17. Directiva (UE) 2024/1760 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 mai 2024 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859 (JO L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj>).”

Articolul 34

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 3 alineatul (2) și la articolul 16 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 25 iulie 2024.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 alineatul (2) și la articolul 16 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 alineatul (2) sau al articolului 16 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 35

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁸⁾.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 36

Revizuire și raportare

- (1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind necesitatea de a se stabili cerințe suplimentare privind diligența necesară în materie de durabilitate adaptate întreprinderilor financiare reglementate în ceea ce privește furnizarea de servicii financiare și activitățile de investiții, opțiunile pentru astfel de cerințe privind diligența necesară și impacturile acestora, în concordanță cu obiectivele prezentei directive.

⁽¹⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

▼B

Raportul ține seama de alte acte legislative ale Uniunii care se aplică întreprinderilor financiare reglementate. Acesta se publică cât mai curând posibil după 25 iulie 2024, dar nu mai târziu de 26 iulie 2026. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă.

(2) Până la 26 iulie 2030 și, ulterior, o dată la trei ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive și eficacitatea acesteia în a-și atinge obiectivele, în special în a aborda impacturile negative. Raportul este însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă. Primul raport evaluează, printre altele, următoarele aspecte:

(a) impactul prezentei directive asupra IMM-urilor, alături de o evaluare a eficacității diferitelor măsuri și instrumente de sprijin puse la dispoziția IMM-urilor de Comisie și de statele membre;

(b) domeniul de aplicare al prezentei directive în ceea ce privește întreprinderile vizate, dacă acesta asigură eficacitatea prezentei directive prin prisma obiectivelor sale, condiții de concurență echitabile între entitățile vizate și faptul că întreprinderile nu pot eluda aplicarea prezentei directive, inclusiv:

— dacă trebuie să fie revizuit articolul 3 alineatul (1) litera (a) astfel încât prezenta directivă să reglementeze și entități constituite sub forme juridice diferite de cele enumerate în anexa I sau anexa II la Directiva 2013/34/UE;

— dacă este nevoie să se includă în domeniul de aplicare al prezentei directive și alte modele de afaceri sau forme de cooperare economică cu întreprinderi terțe, altele decât cele care intră sub incidența articolului 2;

— dacă pragurile privind numărul de angajați și cifra de afaceri netă prevăzute la articolul 2 trebuie să fie revizuite și dacă este necesară introducerea unei abordări specifice în sectoarele cu risc ridicat;

— dacă trebuie să fie revizuit criteriul cifrei de afaceri nete generate în Uniune prevăzut la articolul 2 alineatul (2);

(c) dacă trebuie să fie revizuită definiția termenului „lanț de activități”;

(d) dacă anexa la prezenta directivă trebuie să fie modificată, inclusiv prin prisma evoluțiilor internaționale, și dacă aceasta ar trebui extinsă pentru a acoperi impacturi negative suplimentare, în special impacturi negative asupra bunei guvernante;

(e) dacă trebuie să fie revizuite normele privind combaterea schimbărilor climatice prevăzute în prezenta directivă, în special în ceea ce privește elaborarea planurilor de tranziție pentru atenuarea schimbărilor climatice, adoptarea și punerea acestor planuri în aplicare de către întreprinderi, precum și competențele autorităților de supraveghere legate de normele respective;

▼B

- (f) eficacitatea mecanismelor de asigurare a respectării instituite la nivel național, a sancțiunilor și a normelor privind răspunderea civilă;
- (g) dacă sunt necesare modificări ale nivelului de armonizare prevăzut în prezenta directivă pentru a asigura condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi pe piața internă, inclusiv convergența și divergența dintre dispozițiile de drept intern de transpunere a prezentei directive.

*Articolul 37***Transpunere****▼M1**

- (1) Statele membre adoptă și publică până la 26 iulie 2027 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective după cum urmează:

- (a) de la 26 iulie 2028 în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) care sunt constituite în conformitate cu legislația statului membru și care au avut, în medie, peste 3 000 de angajați și au generat o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 900 000 000 EUR în ultimul exercițiu financiar anterior datei de 26 iulie 2028 pentru care situațiile financiare anuale au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate, cu excepția măsurilor necesare pentru a se conforma articolului 16, pe care statele membre le aplică întreprinderilor respective pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2029 sau ulterior;
- (b) de la 26 iulie 2028 în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (b) care sunt constituite în conformitate cu legislația unei țări terțe și care au generat o cifră de afaceri netă de peste 900 000 000 EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimului exercițiu financiar anterior datei de 26 iulie 2028, cu excepția măsurilor necesare pentru a se conforma articolului 16, pe care statele membre le aplică întreprinderilor respective pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2029 sau ulterior;
- (c) de la 26 iulie 2029 în ceea ce privește toate celelalte întreprinderi menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) și la articolul 2 alineatul (2) literele (a) și (b) și întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (c) și la articolul 2 alineatul (2) litera (c), cu excepția măsurilor necesare pentru a se conforma articolului 16, pe care statele membre le aplică întreprinderilor respective pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2030 sau ulterior.

▼B

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 38***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 39***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

ANEXĂ

Partea I

1. DREPTURI ȘI INTERDICȚII INCLUSE ÎN INSTRUMENTELE INTERNAȚIONALE PRIVIND DREPTURILE OMULUI

1. Dreptul la viață, interpretat în concordanță cu articolul 6 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Încălcarea acestui drept include agenții de securitate privați sau publici care protejează resursele, localurile sau personalul întreprinderii și care au provocat decesul unei persoane din cauza lipsei de instrucțiuni sau de control din partea întreprinderii, dar nu se limitează la aceștia.
2. Interzicerea torturii, a tratamentelor crude, inumane sau degradante, interpretată în concordanță cu articolul 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. Aceasta include agenții de securitate privați sau publici care protejează resursele, localurile sau personalul întreprinderii și care supun o persoană torturii sau unui tratament crud, inuman sau degradant din cauza lipsei de instrucțiuni sau de control din partea întreprinderii, dar nu se limitează la aceștia.
3. Dreptul la libertate și securitate, interpretat în concordanță cu articolul 9 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.
4. Interzicerea imixtiunilor arbitrare sau ilegale în viața privată, familia, locuința sau corespondența unei persoane, precum și a atingerilor ilegale aduse onoarei sau reputației acesteia, interpretată în concordanță cu articolul 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.
5. Interzicerea imixtiunilor în libertatea de gândire, de conștiință și religioasă, interpretată în concordanță cu articolul 18 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.
6. Dreptul de a beneficia de condiții de muncă juste și favorabile, inclusiv de un salariu echitabil și de un salariu de subzistență adecvat pentru lucrătorii angajați, precum și de un venit de subzistență adecvat pentru lucrătorii independenți și micii fermieri, pe care aceștia îl câștigă în schimbul muncii și al producției lor, de un trai decent, de condiții de muncă sigure și sănătoase și de o limitare rezonabilă a programului de lucru, interpretat în conformitate cu articolele 7 și 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.
7. Interdicția de a restricționa accesul lucrătorilor la locuințe adecvate, în cazul în care aceștia sunt cazați în locuințe oferite de întreprindere, precum și de a restricționa accesul lucrătorilor la hrană, îmbrăcăminte, apă și salubritate adecvate la locul de muncă, interpretată în concordanță cu articolul 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.
8. Dreptul copiilor la cel mai înalt standard de sănătate posibil, interpretat în concordanță cu articolul 24 din Convenția cu privire la drepturile copilului; dreptul copiilor la educație, interpretat în concordanță cu articolul 28 din Convenția cu privire la drepturile copilului; dreptul copiilor la un nivel de trai adecvat, interpretat în concordanță cu articolul 27 din Convenția cu privire la drepturile copilului; dreptul copiilor de a fi protejați împotriva exploatării economice și a desfășurării oricărei munci care ar putea să fie periculoasă sau să interfereze cu educația copilului sau să dăuneze sănătății copilului ori dezvoltării sale fizice, mentale, spirituale, morale sau sociale, interpretat în concordanță cu articolul 32 din Convenția cu privire la drepturile copilului; dreptul copiilor de a fi protejați împotriva tuturor formelor de exploatare sexuală și abuz sexual și împotriva răpirii, vânzării sau deplasării ilegale într-un alt loc din țara lor sau din afara acesteia în scopul exploatării, interpretat în concordanță cu articolele 34 și 35 din Convenția cu privire la drepturile copilului.

▼B

9. Interdicția de a angaja copii care nu au împlinit vârsta la care se încheie școlarizarea obligatorie și, în orice caz, care au vârsta mai mică de 15 ani, cu excepția cazului în care legislația în vigoare la locul de încadrare în muncă prevede acest lucru în concordanță cu articolul 2 alineatul (4) din Convenția (nr. 138) a Organizației Internaționale a Muncii privind vârsta minimă de încadrare în muncă din 1973, interpretată în concordanță cu articolele 4-8 din Convenția (nr. 138) a Organizației Internaționale a Muncii privind vârsta minimă de încadrare în muncă din 1973.

10. Interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor (persoane cu vârsta sub 18 ani), interpretată în concordanță cu articolul 3 din Convenția (nr. 182) a Organizației Internaționale a Muncii privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor din 1999. Aceasta include:
 - (a) toate formele de sclavie sau de practici similare sclaviei, cum ar fi vânzarea și traficul de copii, servitutea pentru datorii și șerbia, precum și munca forțată sau obligatorie, inclusiv recrutarea forțată sau obligatorie a copiilor pentru utilizarea în conflicte armate;
 - (b) utilizarea, procurarea sau oferirea unui copil pentru prostituție, producerea de pornografie sau pentru spectacole pornografice;
 - (c) utilizarea, procurarea sau oferirea unui copil pentru activități ilicite, în special pentru producerea sau traficul de droguri; și
 - (d) muncile care pot afecta, prin natura lor sau în virtutea condițiilor în care sunt desfășurate, sănătatea, siguranța sau principiile morale ale copiilor.

11. Interzicerea muncii forțate sau obligatorii, care înseamnă orice muncă sau serviciu pretins unei persoane sub amenințarea unei pedepse și pentru care acea persoană nu s-a oferit de bunăvoie, de exemplu ca rezultat al unei servituți pentru datorii sau al traficului de persoane, interpretată în concordanță cu articolul 2 alineatul (1) din Convenția (nr. 29) a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie din 1930. Din noțiunea de „muncă forțată sau obligatorie” sunt excluse muncile sau serviciile care respectă articolul 2 alineatul (2) din Convenția (nr. 29) a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie din 1930 sau articolul 8 alineatul (3) literele (b) și (c) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

12. Interzicerea tuturor formelor de sclavie și de comerț cu sclavi, inclusiv a practicilor similare sclaviei, a șerbiei sau a altor forme de dominație sau opresiune la locul de muncă, cum ar fi exploatarea și umilirea economică sau sexuală extreme, precum și a traficului de persoane, interpretată în concordanță cu articolul 8 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

13. Dreptul la libertatea de asociere și de întrunire și drepturile de organizare și de negociere colectivă, interpretate în concordanță cu articolele 21 și 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, cu articolul 8 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, cu Convenția (nr. 87) a Organizației Internaționale a Muncii privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical din 1948 și cu Convenția (nr. 98) a Organizației Internaționale a Muncii privind dreptul de organizare și negociere colectivă din 1949. Aceasta include următoarele drepturi:
 - (a) lucrătorii sunt liberi să se organizeze sau să se înscrie în sindicate;

▼B

- (b) organizarea de sindicate sau aderarea și apartenența la un sindicat nu trebuie să fie utilizate ca motiv de discriminare nejustificată sau represalii;
 - (c) sindicatele sunt libere să funcționeze în concordanță cu statutul și normele lor, fără imixțiuni din partea autorităților; și
 - (d) dreptul la grevă și dreptul la negociere colectivă.
14. Interzicerea tratamentului inegal în ceea ce privește încadrarea în muncă, cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de cerințele privind încadrarea în muncă, interpretată în concordanță cu articolele 2 și 3 din Convenția (nr. 100) a Organizației Internaționale a Muncii privind egalitatea de remunerare din 1951, cu articolele 1 și 2 din Convenția (nr. 111) a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei din 1958 și cu articolul 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale. Inegalitatea de tratament include, în special:
- (a) plata unei remunerații inegale pentru o muncă de aceeași valoare; și
 - (b) discriminarea pe criterii de origine națională sau socială, rasă, culoare, sex, religie, opinii politice.
15. Interdicția de a provoca degradări măsurabile ale mediului, cum ar fi schimbările dăunătoare ale solului, poluarea apei sau a aerului, emisiile nocive, consumul excesiv de apă, degradarea terenurilor sau alt impact asupra resurselor naturale, cum ar fi defrișarea, care:
- (a) afectează în mod substanțial bazele naturale pentru conservare și producția de alimente;
 - (b) blochează accesul unei persoane la apă potabilă sigură și curată;
 - (c) îngreunează accesul unei persoane la instalații sanitare sau distruge astfel de instalații;
 - (d) dăunează sănătății, siguranței, utilizării normale a terenurilor sau a bunurilor dobândite în mod legal ale unei persoane;
 - (e) afectează în mod substanțial serviciile ecosistemice prin care un ecosistem contribuie direct sau indirect la bunăstarea oamenilor,
- interpretată în concordanță cu articolul 6 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și cu articolele 11 și 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.
16. Dreptul persoanelor, al grupurilor și al comunităților la terenuri și resurse și la a nu fi private de mijloacele de subzistență, ceea ce implică interdicția de a lua ilegal în posesie terenuri, păduri și ape sau de a evacua în mod ilegal persoane de pe acestea cu ocazia achiziționării, dezvoltării sau utilizării în alt mod a unor terenuri, păduri și ape, inclusiv prin defrișări, dacă utilizarea acestora asigură subzistența unei persoane, interpretat în concordanță cu articolele 1 și 27 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și cu articolele 1, 2 și 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

▼B**2. INSTRUMENTE PRIVIND DREPTURILE OMULUI ȘI LIBERTĂȚILE FUNDAMENTALE**

- Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
- Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale;
- Convenția privind drepturile copilului;
- Convențiile principale/fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii:
- Convenția (nr. 87) privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, 1948;
- Convenția (nr. 98) privind dreptul de organizare și negociere colectivă, 1949;
- Convenția (nr. 29) privind munca forțată sau obligatorie, 1930, și Protocolul din 2014 la aceasta;
- Convenția (nr. 105) privind abolirea muncii forțate, 1957;
- Convenția (nr. 138) privind vârsta minimă de încadrare în muncă, 1973;
- Convenția (nr. 182) privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor, 1999;
- Convenția (nr. 100) privind egalitatea de remunerare, 1951;
- Convenția (nr. 111) privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei, 1958.

Partea II

INTERDICȚII ȘI OBLIGAȚII INCLUSE ÎN INSTRUMENTELE DE MEDIU

1. Obligația de a evita sau de a reduce la minimum impacturile negative asupra diversității biologice, interpretată în concordanță cu articolul 10 litera (b) din Convenția privind diversitatea biologică din 1992 și cu legislația aplicabilă în jurisdicția relevantă, inclusiv obligațiile incluse în Protocolul de la Cartagena privind dezvoltarea, manipularea, transportul, utilizarea, transferul și eliberarea organismelor vii modificate și în Protocolul de la Nagoya referitor la accesul la resursele genetice și distribuirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică din 12 octombrie 2014.
2. Interdicția de a importa, exporta, reexporta sau introduce din mare, fără permis, orice exemplar inclus în apendicele I-III la Convenția privind comerțul internațional cu specii ale faunei și florei sălbatice pe cale de dispariție (CITES) din 3 martie 1973, interpretată în concordanță cu articolele III, IV și V din convenție.
3. Interdicția de a fabrica, importa și exporta produsele cu adaos de mercur enumerate în anexa A partea I la Convenția de la Minamata privind mercurul din 10 octombrie 2013 (Convenția de la Minamata), interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (1) din convenție.
4. Interdicția de a utiliza mercurul sau compușii mercurului în procesele de fabricație enumerate în anexa B partea I la Convenția de la Minamata după data de eliminare treptată specificată în convenție pentru procesele individuale, interpretată în concordanță cu articolul 5 alineatul (2) din convenție.

▼B

5. Interdicția de a trata ilegal deșeuri de mercur, interpretată în concordanță cu articolul 11 alineatul (3) din Convenția de la Minamata și cu articolul 13 din Regulamentul (UE) 2017/852 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
6. Interdicția de a produce și utiliza produsele chimice enumerate în anexa A la Convenția de la Stockholm din 22 mai 2001 privind poluanții organici persistenți (Convenția privind POP), interpretată în concordanță cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din convenție și cu Regulamentul (UE) 2019/1021 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾.
7. Interdicția de a manipula, colecta, depozita și elimina deșeurile în mod ilegal, interpretată în concordanță cu articolul 6 alineatul (1) litera (d) punctele (i) și (ii) din Convenția privind POP și cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 2019/1021.
8. Interdicția de a importa sau exporta un produs chimic care figurează în anexa III la Convenția de la Rotterdam privind procedura de consimțământ prealabil în cunoștință de cauză aplicabilă anumitor produse chimice și pesticide periculoase care fac obiectul comerțului internațional (UNEP/FAO) din 10 septembrie 1998, interpretată în concordanță cu articolul 10 alineatul (1), articolul 11 alineatul (1) litera (b) și articolul 11 alineatul (2) din convenție și cu indicațiile părții la convenție importatoare sau exportatoare, în concordanță cu procedura de consimțământ prealabil în cunoștință de cauză (PIC).
9. Interdicția de a produce, consuma, importa și exporta în mod ilegal substanțele reglementate care figurează în anexele A, B, C și E la Protocolul de la Montreal privind substanțele care epuizează stratul de ozon la Convenția de la Viena privind protecția stratului de ozon, interpretată în concordanță cu articolul 4b din Protocolul de la Montreal și cu dispozițiile privind licențele prevăzute în legislația aplicabilă în jurisdicția relevantă.
10. Interdicția de a exporta deșeuri periculoase sau alte deșeuri, interpretată în concordanță cu articolul 1 alineatele (1) și (2) din Convenția de la Basel privind controlul transportului peste frontiere al deșeurilor periculoase și al eliminării acestora din 22 martie 1989 (Convenția de la Basel) și cu Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾, către:
 - (a) o parte la convenție care a interzis importul de astfel de deșeuri periculoase și alte deșeuri, interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Convenția de la Basel;
 - (b) un stat importator care nu își dă consimțământul în scris în legătură cu importul respectiv, în cazul în care statul importator nu a interzis importul unor astfel de deșeuri periculoase, interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Basel;
 - (c) o țară care nu este parte la Convenția de la Basel, interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (5) din Convenția de la Basel;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2017/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2017 privind mercurul și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1102/2008 (JO L 137, 24.5.2017, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) 2019/1021 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind poluanții organici persistenți (JO L 169, 25.6.2019, p. 45).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri (JO L 190, 12.7.2006, p. 1).

▼B

- (d) un stat importator, în cazul în care astfel de deșeuri periculoase sau alte deșeuri nu sunt gestionate într-un mod rațional din punct de vedere ecologic în statul respectiv sau în altă parte, interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (8) prima teză din Convenția de la Basel.
11. Interdicția de a exporta deșeuri periculoase din țările enumerate în anexa VII la Convenția de la Basel către țări care nu sunt enumerate în anexa VII, în cazul operațiunilor enumerate în anexa IV la Convenția de la Basel, interpretată în concordanță cu articolul 4a din Convenția de la Basel și cu articolele 34 și 36 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006.
 12. Interdicția de a importa deșeuri periculoase și alte deșeuri dintr-o țară care nu a ratificat Convenția de la Basel, interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (5) din Convenția de la Basel.
 13. Obligația de a evita sau de a reduce la minimum impacturile negative asupra proprietăților delimitate drept patrimoniu natural, astfel cum este definit la articolul 2 din Convenția privind protecția patrimoniului mondial cultural și natural din 16 noiembrie 1972 (Convenția privind patrimoniul mondial), interpretată în concordanță cu articolul 5 litera (d) din Convenția privind patrimoniul mondial și cu legislația aplicabilă în jurisdicția relevantă.
 14. Obligația de a evita sau de a reduce la minimum impacturile negative asupra zonelor umede, astfel cum sunt definite la articolul 1 din Convenția asupra zonelor umede de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice din 2 februarie 1971 (Convenția Ramsar), interpretată în concordanță cu articolul 4 alineatul (1) din Convenția Ramsar și cu legislația aplicabilă în jurisdicția relevantă.
 15. Obligația de a preveni poluarea de către nave, interpretată în concordanță cu Convenția internațională pentru prevenirea poluării de către nave din 2 noiembrie 1973, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 (MARPOL 73/78). Aceasta include:
 - (a) interdicția de a deversa în mare:
 - (i) hidrocarburi sau amestecuri de hidrocarburi, astfel cum sunt definite în regula 1 din anexa I la MARPOL 73/78, interpretată în concordanță cu regulile 9-11 din anexa I la MARPOL 73/78;
 - (ii) substanțe lichide nocive, astfel cum sunt definite în regula 1 punctul (6) din anexa II la MARPOL 73/78, interpretată în concordanță cu regulile 5 și 6 din anexa II la MARPOL 73/78; și
 - (iii) ape uzate, astfel cum sunt definite în regula 1 punctul (3) din anexa IV la MARPOL 73/78, interpretată în concordanță cu regulile 8 și 9 din anexa IV la MARPOL 73/78;
 - (b) interzicerea poluării ilegale cu substanțe dăunătoare transportate pe mare sub formă ambalată, astfel cum sunt definite în regula 1 din anexa III la MARPOL 73/78, interpretată în concordanță cu regulile 1-7 din anexa III la MARPOL 73/78; și
 - (c) interzicerea poluării ilegale cu gunoi de la nave, astfel cum este definit în regula 1 din anexa V la MARPOL 73/78, interpretată în concordanță cu regulile 3-6 din anexa V la MARPOL 73/78.
 16. Obligația de a preveni, reduce și controla poluarea mediului marin prin imersiune, interpretată în concordanță cu articolul 210 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 10 decembrie 1982 (UNCLOS) și cu legislația aplicabilă în jurisdicția relevantă.